

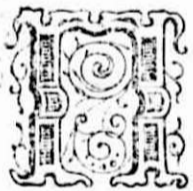
10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, 1863.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 13.

ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ.

Α'.

ΡΟΛΥ πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀγ-
γλο-Γαλλικοῦ στόλου εἰς τὰ πα-
ράλια τῆς Καντώνας, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύ-
της εὐρίσκοντο εἰς μεγάλας πολεμικὰς προετοι-
μασίας. Ὁ Γέγ, πληρεξούσιος Τοποτηρητῆς τοῦ
Αὐτοκράτορος, προητοιμάζετο μετὰ σπουδῆς εἰς
ἀμυναν, ἐπεσκεύαζε τὰ τείχη, ἐδιπλασίαζε τὰ
ἐχυρώματα καὶ ἐζήτηει ἀκαταπαύστως στρατιωτι-
κὰς ἐπικουρίας· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τῆς πόλεως οἰκίαι
οὐκ ἐξήρχον διὰ τὸν πανταχόθεν καταφθάνοντα
στρατὸν, τινὲς πιαοὺ (διλοχίαι) ἠναγκάσθησαν
νὰ στρατοπεδεύσωσιν εἰς τὰς πλησιοχώρους πε-
διάδας, ἀλλὰ οὐκ ἀποσυρθεῖσαι εἰς τὰς πολυα-
ριθμούς διώρυγας τὰς διερχομένας διὰ τῆς Καν-
τώνας, κατόκουν ἐντὸς λέμβων, ἐξ ὧν σύγκειται
ἡ πλωτὴ λεγομένη πόλις. Οἱ φοῦ-τσι-ἀγκ
(συνταγματάρχαι), οἱ τσάν-τσι-ἀγκ (λοχα-
γοί), καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἐφιλοξενοῦντο εἰς τοὺς
οἴκους τῶν μεγαλεμπόρων.

Ὁ Νάγκ-Χι ἦτο ἀπλοῦς τις τσά-χο-ούγκ
(ὑπολοχαγός), υἱὸς ἀποίκου τινὸς ἐξ ἐκείνων, εἰς
τὸν τὰς οἰκογενείας ἡ Σινική Κυβέρνησις πρό ἀ-
μνημονεύτων χρόνων παρεχώρησε δικαιώματα
ἰδιοκτησίας, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ὅπως προσφέρωσιν

ὅλα τὰ ἀρρένα τέχνα τῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν
ὕπηρεσίαν. Ὁ Νάγκ-Χι λοιπὸν ἔφερεν ἀπὸ τοῦ
δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας του τὴν λόγ-
γην, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ πυροβόλον, καὶ τσακίς
ἤδη εἶχεν ἀνδραγαθήσει εἰς τοὺς κατὰ τῶν ἐπι-
ναστατῶν πολέμους. Ἦτο προικισμένος μὲ εὐρυ-
ταν, ἐκέκτητο καλὴν συμπεριφορὰν, ἤξευρε νὰ
ἀναγινώσκη καὶ νὰ γράφη ἀθῶς, ἐστιχοῦργει
κάλλιστα, ἐγνώριζεν ἐν μέρει τὰς ἱερὰς βίβλους
καὶ οἱ συμμαθηταὶ του προέλεγον περὶ αὐτοῦ ὅτι
θέλει προαχθῆ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ
τσι-ἀγκ-κιο-ού (στρατηγοῦ). Ὅταν ἐφθασεν εἰς
τὴν Καντώνα, ἀντὶ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ὑπὸ τὴν
σκητὴν ἢ νὰ τὸν περιορίσωσιν εἰς μίαν λέμβον
τῆς διώρυγας τοῦ Χονάν, ἐπροσδιώρισαν εἰς αὐ-
τὸν διὰ κατοικίαν τὸν οἶκον ἐμπόρου τινὸς, ὀνο-
μαζομένου Οὐάμ-πού.

Ὁ ἔμπορος αὗτος ἐκέκτητο παρά τὴν ἐσχ-
τιαν ἐνὸς προαστείου κομψοτάτην τινὰ κατοι-
κίαν, τεχνικώτατα ἐξωγραφημένην καὶ κοσμημέ-
νην δι' ἀναγλύφων ἐξ ἐρυθρᾶς ῥητίνης καὶ χρυ-
σωμάτων, περιβρεχόμενην δὲ ὑφ' ἐνὸς τῶν βρα-
χιόνων τοῦ ποταμοῦ τῶν μαργαριτῶν. Εἶχεν ἀ-
ποκτήσει πολὺν πλοῦτον πωλὼν σινικὰ πύραυλα,
βιπίδια, κιν-κου-ἀς ἢ γάλκινα ἀνθη, εἰδῶλα
διαφόρου μορφῆς καὶ τορεύματα ἐξ ἐλέφαντος.
Ἀποσυρθεὶς σχεδὸν ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις, περὶ οὐ-
δενὸς ἄλλου ἐσκέπτετο πλέον εἰμὴ μόνον νὰ εὐ-
ζωῆ, νὰ τρώγῃ φωλεὰς ἀλκυόνων καὶ νὰ μαγει-
ρεύῃ πιλάριον· χάρις δὲ εἰς τὰς στενάς σχέσεις

του μετά των Ευρωπαίων εμπόρων, ἐγένετο αἰτίως ὅπως εἰσαχθῶσιν εἰς τὴν Κινεζικὴν διαίταν ἀσυνεθίστοι ἐπιτηδεύσεις. Ἐπινεν εὐχαρίστως τὸν Βερδιγαλλεῖον οἶνον τῶν βαρβαρικῶν, καὶ ἐκίρνα τὸ τέιον μὲ τὸ βαρβαρικὸν ποτόν, τὸ λεγόμενον κανιάκ.

Ὁ Οὐάμ-πού, ὅστις ἦν γηρεῦον καὶ ἐξήσχηδὸν μεμονωμένος, ὑπερεχάρη διότι ἀπέκτισεν ἕνα πύργον τῶν διατρεδάσων του· ὁ δὲ νεανίας, καίτοι φύσει σοβαρὸς, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς καλοσύνης του, ὑπερρεῦτο συνεχῶς νὰ μὲνη εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τοῦ φιλοξενούντος αὐτὸν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐσπέρας, αἵτινες τῷ ἐφαίνοντο ἀτελείωται· καὶ ἐν τούτοις ἐτελείωνε πάντοτε πίνων τὸ βρετανικὸν κραμα ἐντὸς μικρῶν κυμβίων, κατεσκευασμένων ἐκ διαφανεστάτης πορσελλάνης. Συνήθως ὁ Οὐάμ-πού ἐκίρνα τὸ τέιον μετὰ τῆς βραχῆς ἐξ ἴσου καὶ μετὰ προσυχῆς, ἀλλ' ἐνόησε ἡ ἰσθόροπία ἐχάνατο, καὶ τότε ὄλον τὸ Οὐράνιον Κράτος δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν χωρέσῃ.

« Μὰ τὰς δέκα γιλιάδας τῶν φθινοπύρων! ἔκραζε μεγαλοφώνως ἐσπέραν τινὰ ὁ ἔμπορος κατὰ τινα περίοδον βακχικῆς ἐξάψεως, μοὶ ἀρέσεις, νέε στρατιῶτα, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ κάμω γαμβρόν μου!

— Ἡ ἐξοχότης σας μὲ περιπαίζει ἀναμφιδόλιως, εἶπε μετριοφρονῶν ὁ Νάγκ-Χι· τὰ κιβώτιά σας περιέχουσι τόσα πλοῦτη, ὅσα ἔχει ἡ μεγάλη Παγόδα, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλο τι εἰμὴ μόνον τὴν γενναϊότητά μου.

— Εἶθε νὰ εἶγον καὶ ἐγὼ τὸ τοιοῦτον προτέρημα, καὶ ἄς μὴν εἶχον οὔτε ὀβολόν! τί σημαίνουναι τὰ χρήματα ἐνώπιον τῆς εὐγενείας τῆς ψυχῆς; Ὅσον δὲ διὰ πλοῦτη, ἔχω τόσα ὅσα ἐξαρκούσι, νομίζω, δι' ἐσὲ καὶ δι' ἐμέ. Μὴν ἀντιλέγης! Φοβεῖσαι μήπως, δίδων σοὶ τὴν θυγατέρα μου, θέλω σοὶ προσφέρει κακὸν τι δῶρον; Μεῖνε ἡσυγῆς· εἴσαι περισσύτερον εὐτυχῆς ἀφ' ὅσον ὑποθέτεις, καὶ εἶνε εὐκολὸν νὰ τὸ βεβαιωθῆς. . . . Αἶ! εἰπῆτε εἰς τὰς ὑπηρετίας τῆς Λεϊνίας νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν ἐδῶ ἀμέσως! »

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἦτο ρητὴ παράβασις τῶν Κινεζικῶν ἐθίμων, κατὰ τὰ ὅποια αἱ νεανίδες καταδικάζονται νὰ ζῶσιν αὐστηρῶς περιορισμέναι, ὅλαι δὲ αἱ γαμικαὶ συμβάσεις ἐκτελοῦνται διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τρίτου προσώπου, καὶ ἰδίως γραιδίων τινῶν. Ὁ μνηστήρ δὲν δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τῆς μνηστῆς του εἰμὴ ἐκ τινος πεδίου, τὸ ὁποῖον τῷ ἐγχειρίζουσι, καὶ ἐκ τῆς σμικρότητος τοῦ ὀποίου δύναται νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν περὶ τῶν θεληγῆτρων αὐτῆς· διότι εἰς τὴν Κίναν ἡ σμικρότης τοῦ ποδὸς θεωρεῖται ὡς ὁ ἰδανικὸς τύπος τῆς τελειότητος.

Ἡ ἀνέλπιστος εὐνοια, ἧς ἀντικείμενον ἦν ὁ Νάγκ-Χι, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοιαύτην σύγχυσιν, ὥστε ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος ὅταν ἡ Λεϊνία ἐφάνη εἰς τὸ κατώρλιον τῆς θύρας. Ἡ θεὰ τῆς νεανίδος ἠῤῥησεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν συγκίνησιν τοῦ πα-τσούγκ· ἦτο αὕτη μία Κινεζικὴ καλλονὴ μὲ ὀφθαλμούς σχιστούς καὶ ἀμυγδαλωτούς, μὲ στόμα ροδόχρουν καὶ μικρὸν καὶ μὲ λεπτοκαμωμένους ὠμούς. Ἐφόρει μεταξωτὴν ἐσθῆτα, τῆς ὀποίας τὸ εἶδος ἦτο χρώματος κρινολεύκου, καὶ τῆς ὀποίας τὰ ἀλλόκοτα ἀραβουργήματα παρίστανον δράκοντας, ὄφεις, πτηνὰ καὶ ἄνθη.

« Τώρα εἰπέ μοι, εἶπεν ὁ πατήρ ὑπερηφανευόμενος, πῶς τὴν εὐρίσκεις; »

Ὁ πα-τσούγκ ἐκπεπληγμένος μόλις ἤδυνήθη νὰ ψελλίσῃ:

« Ὁ Κύριέ μου, εἶνε ἄρα γε δυνατόν τοῦτο. . . »

— Λεϊνία, ἐπανέλαθεν ὁ πατήρ, ὁ Νάγκ-Χι εἶνε εἰς τῶν γενναίων στρατιωτικῶν τοῦ Οὐράνιου Κράτους, εἰς μέλλων Τσιὰγκ-κιούν. Ἐγὼ μὲν μόλις εἶκοσιν ἐτῶν ἡλικίαν, καὶ σὺ εἶσαι δεκαεξαετής· ἡ θέλησίς μου εἶνε νὰ γίνῃ σύζυγός σου. »

Ἡ Λεϊνία ὑπεκλίθη μεθ' ὑποχωρήσεως ἐξ αἰδοῦς, τὰ δὲ βλέμματα, τὰ ὅποια ἔρριψε λαθραίως ἐπὶ τοῦ νεανίου, ἐνέφαινον τὴν συγκατάθεσίν της.

Ὅταν αὕτη ἀνεχώρησεν, ὁ Νάγκ-Χι ἐπολλασίασε τὰς εὐχαριστήσεις του, πενθερὸς δὲ καὶ γαμβρὸς ἔπιον κατακόρως ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς νέας των συγγενείας ἕως τὴν μίαν ὠραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ πρόγευμα ἡ θέσις τῶν δύο συμποτῶν ἠλλαξε παράδοξον φάσιν· ὁ μὲν Νάγκ-Χι οὐδὲν ἄλλο ἀνεπόλει εἰς τὴν φαντασίαν του εἰμὴ μόνον τὴν εἰκόνα τῆς Λεϊνίας, ὁ δὲ Οὐάμ-πού ἦτο σκεπτικὸς. Τέλος ὁ πα-τσούγκ ἀπετόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πενθερόν του, πότε ἐσχόπευε νὰ πανηγυρισθῶσιν οἱ γάμοι.

« Ἡοῦ γάμοι; εἶπε ψυχρῶς ὁ ἔμπορος.

— Οἱ ἰδικοί μου. . . »

— Μετὰ τίνος;

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ ἐξοχότης σας δὲν ἐλησμόνησε βέβαια. . . »

— Τί πράγμα; μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν γνωρίζω τίποτε!

— Πῶς! ἡ θυγάτηρ σας δὲν εἶνε μνηστή μου,

— Καὶ ποῖος σὲ τὸ εἶπεν αὐτό; Νομίζεις ὅτι ἔχασα τὰ μυελά μου νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἰς ἕνα στρατιωτικόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει μὲ τί νὰ τὴν διαθρέψῃ, καὶ τὸν ὁποῖον μία σφαῖρα δύναται νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὸ μέσον ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην; Φίλε μου, ὄνειρεύεσαι! Τὰ

ποτὰ τῶν βαρβαρικῶν ἐσύγχισαν τὸ λογικόν σου. Ἀκούεις ἐκεῖ, νὰ ἐποφθαλιμῆ εἰς τὴν θυγατέρα μου! ἀστεῖον καὶ τοῦτο! Καὶ διατὶ ὄχι τὴν θυγατέρα τοῦ Τοποτηρητοῦ Γέγκ, ἡ μᾶλλον αὐτοῦ τοῦ τρισεβάστου μας Ἀυτοκράτορος; »

Ὁ Νάγκ-Χι, πλήρης ἀπελπισίας, ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἐπετύγγανε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, διὸ καὶ ἔλαθε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ πατήσῃ ὅλαις δυνάμεσι νὰ λησμονήσῃ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ἐμφάνισιν, ἧτις τὸν κατεγοήτευσε. Ἡ παράβασις τῆς ὑποσχέσεως εἶνε ἐλάττωμα τοσοῦτον σὺνήθης παρὰ τοῖς Κινέζοις, ὥστε ἡ τοῦ Οὐάμ-πού, ἀντὶ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ, τὸν ἐνέπνευσε μόνον ἀκαταμάχητόν τινα ἀποστροφὴν πρὸς τὸν μέθυσον γέροντα. Πάραυτα δὲ ἐσπευσεν εἰς ζήτησιν τοῦ ταγματάρχου του (τούτσζ), καὶ ἐξητήσατο παρ' αὐτοῦ ἀδειαν ἀλλαγῆς κατοικίας καὶ ἐνεργητικὴν τινα ἐργασίαν. Κατὰ συνέπειαν τῆς αἰτήσεώς του ταύτης ἀπεστάλη εἰς τὸν λόγον (χάου), τὸν φυλάττοντα τὸ φρούριον τοῦ Τάιν-Βάγκ-Κὸβ, κείμενον κατὰ τὴν ἐσχατιάν νήσου τινὸς τοῦ ποταμοῦ τῶν μαργαριτῶν.

Ἡ μικρὰ αὕτη φρουρὰ ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς ἐπὶ τῶν λέμβων τῶν διαπλευσῶν τὸν ποταμόν· τόσον δὲ πολὺν ζῆλον ἀνέπτυξεν ὁ Νάγκ-Χι εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ὑπηρεσίας, ὥστε ἀντεμείφθη ἐντὸς ὀλίγου, προθιβάσεις εἰς τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ (χάου-πέϊ), ἀφοῦ πρῶτον ἐδῶκε λαμπρὰς ἐξετάσεις, κατὰ τοὺς κανονισμούς τοῦ Κινεζικοῦ στρατοῦ.

Ἐν τούτοις ἡ εἰκὼν τῆς ὠραίας Λεϊνίας ἦτο ἀνεξάλειπτος ἀπὸ τὴν φαντασίαν του. Ἐσπέραν τινὰ, ὑποχωρήσας εἰς ἀκαταμάχητόν τινα συγκίνησιν, ἐμβῆκεν εἰς μίαν λέμβον, καὶ ἀναπλεύσας τὸν ποταμόν ἐφθασεν ὑπὸ τὰ τείχη τῆς οἰκίας τοῦ Οὐάμ-πού, ὅπου ἤρχισε νὰ περιδιαβάξῃ ἱκανὴν ὥραν, μέλπων ἐρωτικὸν τι ἔσμα. Κατὰ δυστυχίαν τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ὁ τούτσζ ἦτο εἰς περιπόλησιν· ἰδὼν δὲ τὴν ἀπουσίαν τοῦ χάου-πέϊ, ἐγένετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ ἄμα ἐπανελθόντα αὐτὸν κατεδίκασεν εἰς τὴν ποινὴν τῶν ἑκατὸν βαθδισμῶν εἰς τοὺς πόδας.

Μόλις ἀναλαθὼν ὁ νέος λοχαγὸς ἀπὸ τὰς ὀδυνηρὰς συνεπείας τῆς σκληρᾶς ταύτης ποινῆς ἐξητήθη ἀπὸ τὸν ταγματάρχην, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μὲ τὸν πλέον εὐπροσῆγορον καὶ φιλοφρονητικὸν τρόπον, πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ Νάγκ-Χι.

« Πλησίασε, χάου-πέϊ, τῷ εἶπεν ὁ ἀρχηγός· ἐλπίζω ὅτι μὲ ἐσυγχώρησες διὰ τὴν μικρὰν ποινὴν, τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθην νὰ σοὶ ἐπιβάλλω. Ἄς μὴν ὀμιλήσωμεν πλέον περὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου συμβάντος, καὶ θεώρει με φίλον σου.

— Κύριε Φο-χι-λό, κάμνετε μεγίστην τιμὴν εἰς τὸν δούλόν σας.

— Σὲ συγχωρῶ, νέε· καὶ ὅσον καὶ ἂν συνέλαβες τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν νὰ ὑπάρῃς νὰ ἀναπνεύσῃς τὴν αὔραν τῶν διωρῶν, ἐνῶ τὸ χρέος σου σοὶ ἐπέβαλλε νὰ μὲνης προσηλωμένος εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα τοῦ ἐπιτηρητικοῦ πύργου, οὐχ ἦττον ὁμως εἶσαι εἰς ἀνδρείος στρατιωτικὸς. Ὑψωτον τὸ σκέπασμα τῆς ἐκ κοκκινοζύλου ταύτης τραπέζης καὶ παρατήρησον ὑπ' αὐτό... τί βλέπεις;

— Πέδιλον γυναικὸς, εἶπεν ὁ πα-τσούγκ.

— Τὸ ὁποῖον δεικνύει ἀναμφιδόλιως θαυμασίαν λεπτότητα ποδός.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ παρατηρῶ, ἀρχηγέ μου.

— Ἐν τούτοις ἤξεύρεις πολὺ καλά, Νάγκ-Χι, ὅτι τοιαῦτα δείγματα εἰσὶ συγγρότατα ἀπατηλὰ· ἡ γραῖα, ἧτις μὲ ἐπαρουσίασε τὸ πέδιλον τοῦτο, μοὶ ἔκαμε θαυμασίαν περιγραφὴν τοῦ φέροντος αὐτὸ ἀτόμου. Τί λέγεις; πρέπει νὰ τὴν πιστεύσω; Σὺ μόνος εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μὲ διαφωτίσῃς.

— Τίνοι τρόφι;

— Δὲν κατόκησας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐμποροῦ Οὐάμ-πού;

— Μάλιστα, ἐν διαστήματι μιᾶς καὶ ἡμισείας Σελήνης.

— Τότε λοιπὸν θὰ συνέπεσε νὰ εἶδες καμμίαν φορὰν τὴν θυγατέρα τοῦ Λεϊνίαν. »

Ὁ Νάγκ-Χι ἐνεθυμήθη πάραυτα τοὺς σκληροὺς βαθδισμούς, καὶ ἐστοχάσθη τὴν περίστασιν ἐυνοϊκωτάτην διὰ νὰ ἐμπαίξῃ τὸν δῆμιον καὶ ταυτοχρόνως ἀντεραστήν του.

« Ἄν θέλητε τὴν ἀλήθειαν, ἐπανέλαθεν, εἶνε τῶντι ἀρκετὰ δύσκολον νὰ ἴδῃ τις τὴν Λεϊνίαν καθὼς καὶ πᾶσαν νεανίδα, διότι ὡς γνωρίζετε οἱ νόμοι μας ἀπαιτοῦσιν ὥστε αἱ γυναῖκες νὰ ἦνε περιορισμέναι, καὶ διὰ νὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ αὐτὰς πᾶσαν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τρέχωσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σμικρύνουσι τοὺς πόδας των. Ἐν τούτοις, οὐδ' αὐτὸς ὁ εἰς ποινὴν θανάτου καταδεδικασμένος ἐπιτηρεῖται τόσον αὐστηρῶς, ὅσον ἡ Λεϊνία· αἱ γυναῖκες τῆς φυλάττουσιν αὐτὴν ἐπιμελῶς καὶ μὲ δραστηριότητα, τὰ παράθυρα τοῦ ὀωματίου τῆς εἶνε πάντοτε κλειστὰ καὶ μὲ πυκνὰς κηκλίδας, μόλις δὲ τὴν συγχωροῦν νὰ περιέρχεται τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν κῆπον, καὶ τοῦτο ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος. Ἐκεῖ τυχαίως ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδω, κρυφθεὶς ὀπισθεν πλατάνου. Ἐκτὸς δὲ τούτου θέλων νὰ εἶπουν ὅτι ὁ πατήρ τῆς τὴν κακομεταχειρίζεται. . . . Πλὴν, εἶνε δίκαιον τοῦτο; εἶνε λογικόν; Πρέπει νὰ καταδικάζωμεν οὕτως ἀκρίτως μίαν δυστυχῆ κόρην, διότι ἔτυχεν νὰ ἦνε ἡδικημένη ἀπὸ τὴν φύσιν;

— 'Ηδίκημένη! ἔκραξεν ὁ Φο-χι-λό.
 — 'Αλλοίμονον! μάλιστα, Κύριε· ἠθέλησαν νὰ κρῦψωσιν εἰς ὅλην τὴν Καντώνα ὅτι εἶνε δύσμορφος καὶ κυφή...
 — Κυφή! ἐπανελάθεν ὁ τούτσος... καὶ πῶς; μὲ τὰ σωστά των διαπραγματεύονται νὰ μὲ φρωτώσωσι μίαν κυφήν!.. Μὰ τὸν θεὸν Φὸ, τὸν προσπάτην μου, θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ! 'Ασχημος καὶ κυφή. Πολὺ καλὰ! Πλὴν ἀρκούντως τὸ ἐμάντευσα τοῦτο, διότι, ἂν ἐξετάσῃ τις ἐπιμελῶς τὸ πῆδιλον τοῦτο, εὐρίσκει τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ἐξ ὧν αἱ πραγματογνώμονες μαντεύουσι τὴν σωματικὴν ταύτην ἑλλειψιν. »
 Ὁ Φο-χι-λό περιεφέρετο κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῆς μεγάλης σκηνῆς του, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι προσέχει εἰς τὸν νέον γὰρ σουπέϊ, ὅστις, ἀπομακρυνόμενος καὶ βαθυκρόδον ὀπισθοδρομῶν, ἐπλησίασεν εἰς τὴν ὕψαν καὶ ἔγεινεν ἀφαντος.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΝΥΞ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ,
Η ΑΙ ΔΥΟ ΟΔΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ 17* ἔτους, ἀνθρωπὸς τις ἐξήκοντούτης, ἰστάμενος εἰς τὸ παράθυρον, ὤψωνε τὰ τελλιμμένα βλέμματά του πρὸς τὸν ἀργυροεἰδῆ θόλον τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου διέτρεχον καὶ ἐλαμπον οἱ ἀστέρες, ὡς τὰ λευκὰ ἀνθή τῆς θαλασσίας νυμφαίας ἐπὶ λιμνάζοντος καὶ νηνευμένου ὕδατος. Κατεβίβασεν αὐτὰ μετ'ὀλίγον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδαὶς ἐκτὸς αὐτοῦ ἦτο ἐστερημένος χάριτος καὶ ἀναπαύσεως, διότι δὲν ἀπέχευε πολὺ ἀπὸ τοῦ τάρου. Εἶχεν ἤδη καταβῆ ἐξήκοντα ἐκ τῶν βαθμιδῶν, αἵτινες ἐμελλον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐκ τοῦ γρυστοῦ καιροῦ τῆς νεότητος ἀμαρτήματα μόνον καὶ ἐλέγχους συνειδήσεως συνεπήγετο. Ἡ ὑγεία του ἦτο ἠφανισμένη, ἡ ψυχὴ του κενὴ καὶ καταβεβλημένη, ἡ καρδία του νεναρκομένη ἐκ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότης, καὶ τὸ γῆρας πλήρες θλίψεων. Αἱ ἡμέραι τῆς νεότητός του ἀνεφαίνοντο ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ὑπενθύμιζον εἰς αὐτὸν τὴν ἐπίσημον ἐκεῖνην στιγμήν, καὶ ἦν ὁ πατήρ του τὸν εἶχε βάλει εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν δύο τούτων ὁδῶν, ὧν ἡ μὲν φέρει εἰς τόπον ἥσυχον καὶ εὐδαίμονα, κεκαλυμμένον ὑπὸ καρπῶν ἀφθονωτάτων, φωτιζόμενον ὑπὸ ἡλίου ἀείποτε καθαρῶ καὶ ἀντηχοῦντα ἡδονάτης μελωδίας· ἡ δὲ, εἰς τὸ καταγώγιον τοῦ σκότους, εἰς

ἀδιέξοδον σπήλαιον, κατοικούμενον ὑπὸ ὄφρων καὶ πλήρες δηλητηριωδῶν ἀναθυμιάσεων.
 Οἱμοί! οἱ ὄφρεις προσεκολλῶντο εἰς τὴν καρδίαν του, τὰ φάρμακα ἐμόλυνον τὰ χεῖλη του, καὶ ἐγνώριζε πὺ εὐρίσκετο ἦδη.
 Ὑψῶν τὰ βλέμματα πρὸς οὐρανόν, ἔκραζε μετ' ἀνεκφράστου ἀμηχανίας: « Νεότης, ἐπίστρεψον! Ὁ πατέρ μου! βάλε με ἐκ νέου εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ βίου, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ κάμω καλητέραν ἐκλογὴν! »
 Πλὴν ἐν τούτῳ ἡ νεότης καὶ ὁ πατήρ του δὲν ὑπῆρχον πλέον. Εἶδε μόνον δύο πνεύματα, ὕψωθεντα ὑπεράνω τῶν βάλτων καὶ γενόμενα ἀφαντα· αἱ τοῦ, εἶπε, τί εἶνε αἱ ἡμέραι τῆς μοιρίας μου. » Εἶδεν ἀστέρα μετατοπισθέντα τῆς θέσεώς του, διελθόντα τὸν οὐρανὸν θόλον, κλονισθέντα καὶ ἐκλείψαντα. « Ἰδοὺ τί εἶμαι! » ἀνέκραξε καὶ τὸ ὄξύ κέντρον τῆς μετανοίας ἐβύβισθη βαθύτερον εἰς τὴν καρδίαν του.
 Τότε ἀνεπόλησεν εἰς τὴν μνήμην του ὅλους τοὺς συνηλικιώτας του, οἵτινες ὑπῆρξαν νέοι ὡς καὶ αὐτὸς, οἵτινες τώρα διεσκορπισμένοι ἐπὶ τῆς γῆς ἔξων οἰκογενειάρχαι, φιλαλήθεις καὶ ἐνάρετοι, καὶ οἵτινες διήγον ἀμερίμως καὶ ἀνευ δακρύων τὴν πρώτην ταύτην νύκτα τοῦ ἔτους. Ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος, ὁ ἐξυμῶν τοῦτο τὸ νέον βῆμα τῆς πρὸς τὰ πρόσω πορείας τοῦ χρόνου, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά του ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας ὡς θεία τις ὑμνήδιον. Ὁ ἦχος οὗτος ὑπενθύμιζεν εἰς αὐτὸν τοὺς γονεῖς του, τὰς εὐλογίας τὰς ὁποίας ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτὸν κατὰ ταύτην τὴν ἐπίσημον ἡμέραν, τὰ μαθήματα τὰ ἅποια τῷ ἐπανελάμβανον συγχάκις, τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας ὁ δυστυχὴς υἱὸς των δὲν εἶχεν ἐκπληρώσει, καὶ τὰς διδασκαλίας ἐξ ὧν οὐδόλως ὠφελήθη. Καταβεβλημένος ὑπὸ λύπης καὶ αἵσχυρος, δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ πολὺν καιρὸν νὰ ἀτενίστῃ τὸ ὄμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅπου διέτριβεν ὁ πατήρ του. Κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ σκυθρωπά βλέμματά του, καὶ δάκρυα πικρὰ ἐβρέυσαν ποταμιζόν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος. Ἄνεστέναξε, καὶ μηδεμίαν βλέπων παρηγορίαν, ἀνέκραξεν ἐκ νέου: « Ἀχ! ἐπίστρεψον νεότης, ἐπίστρεψον! »
 Καὶ ἡ νεότης του ἐπανήλθε· διότι ὅλα ταῦτα ἦσαν ἀπλοῦν μόνον ὄνειρον, διατρανῆσαν τὴν πρώτην νύκτα τοῦ ἔτους. Ἦτο εἰσέτι νέος· τὰ σφάλματά του μόνον ἦσαν πραγματικά. Ἐδόξατο τὸν θεόν, διότι ἡ νεότης του δὲν εἶχεν εἰσέτι παρελθεῖ, καὶ διότι ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς κακίας καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς, ὅπως δυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς εὐδαίμονα καὶ μακάριον τόπον.

Ἐπανεέλθετε μετ' αὐτοῦ, νέοι ἀναγνώσταί μου, ἐπανεέλθετε, ἐάν, ὡς αὐτὸς, ἀπεπλανήθητε! Τὸ φρικτὸν τοῦτο ὄνειρον θέλει εἶσθαι τοῦ λοιποῦ ὁ κριτὴς ὑμῶν. Ἐάν μίαν ἡμέραν, βεβαρημένοι ὑπὸ τῶν θλίψεων, ἀναγκασθῆτε νὰ κρᾶζήτε: « Ἐπάνελθε, ὦραία μου νεότης! » αἱ κραυγαὶ ὑμῶν θελοῦσι ναυαγήσει ὡς φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ!

K. Γ. ΕΓΘΥΜΙΑΔΗΣ.

ΕΦΕΥΡΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(Ἐρανίσματα ἐκ διαφόρων πηγῶν).

ΠΥΡΟΒΟΛΟΝ.

Ἡ πυροβόλα ὄπλα ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις τῆς Ἀσίας πολὺ πρὸ τῶν Εὐρωπαίων. Ὁ Λαθροσιέρης, ὅστις ἐπεχειρίσθη ἐν ταξείδιον εἰς τὴν ἀγίαν Γῆν περὶ τὰ μέσα τοῦ 16 αἰῶνος, λέγει ὅτι εἶδεν εἰς τὴν Δαμασκὸν εἶδος μικρῶν πυροβόλων, ἅτινα ἐβρίσκον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἐορτῶν.

Ἐν Εὐρώπῃ τὰ πυροβόλα εἰσῆχθησαν τὸ πρῶτον κατὰ τῷ 1521 ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν· πλὴν ἦσαν τόσο βαρῆα καὶ τόσο δυσκολομεταχειρίστα, ὥστε μόνις τὰ μετεχειρίζοντο θέτοντες αὐτὰ ἐπὶ ὑποστατῶν. Ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τοῦ Καρόλου Α', μετεχειρίζοντο ἀκόμη τὰ ἐπὶ πασσαλίσκων πυροβόλα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ βαρῆα ἐκεῖνα καὶ ἀτελῆ πυροβόλα, τὰ ἀναπτόμενα διὰ τῶν φυτυλλίων, ἐτελειοποιήθησαν ἐπαισθητῶς, καὶ τὸ πρωτότυπον ἐκεῖνο καὶ ἄχαρι πυροβόλον διεδέθη τὸ εὐγενὲς καὶ κομψὸν τυφέκιον τῶν ἡμερῶν μας.

ΦΩΣΦΟΡΟΣ.

Ἡ περιεργον τοῦτο στοιχειῶδες ἢ ὁμοιμερὲς σῶμα, τὸ ἔχον τὴν ιδιότητα τοῦ λάμπειν ἐν τῷ σκότει, ἀνεκαλύφθη τῷ 1677 ὑπὸ ἐμπόρου τινὸς τοῦ Ἀμβούργου, Βράνδου καλουμένου, ὅστις κατεγίνετο εἰς εὔρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου ἐν τοῖς οὐροῖς, κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ παρὰ τοῖς ἀλχημισταῖς τοῦ τότε καιροῦ ἰδέαν ὅτι, ὁ φιλοσοφικὸς λίθος ἀποτελεῖ μέρος πραγμάτων ὑπαρκτῶν· ἐπειδὴ δὲ τὸ οὐρον εἶνε εἶδος μικροκόσμου, περιέχοντος πολλὰς οὐσίας καὶ ἀνά ὀλίγην ποσότητα ἐκ παντὸς πράγματος, ἔπετα πιθανῶς ὅτι ὁ φι-

λοσοφικὸς λίθος δύναται νὰ ἐνυπάρχῃ ἐν τοῖς οὐροῖς. Διυλίζων λοιπὸν τὴν ὑποστάθμην τῆς ἐξατμήσεως τῶν οὐρῶν, ὁ Βράνδος ἀνεκάλυψε πρᾶγματι λαμπυρίζον ἐν τῷ σκότει, ὅπερ ἐξέλαβε κατ' ἀρχὰς ὡς τὸν τοσοῦτω περιζήτητον φιλοσοφικὸν λίθον· ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων ἐν αὐτῷ τὴν ἔξοχον ιδιότητα τῆς μεταβολῆς τοῦ εὐτελοῦς μετ' ἄλλου εἰς πολύτιμον, ἐπέσθη περὶ τῆς ἄλλης ὠφελίμου αὐτοῦ ιδιότητος ἐν τῷ βίῳ. Καὶ ὁμοῦ Γερμανὸς τις μεταπράτης, ἀγοράσας τὸ μυστικὸν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης παρὰ τοῦ ἰδιοκτίτου ἀντι 200 βιγταλίων (περίπου χιλίων διακοσίων δραχμῶν), ἐνέμετο ἐφ' ἱκανὸν χρόνον τὰς ὠφελείας αὐτοῦ, μεταπωλὼν αὐτὸ εἰς διαφόρους τεχνίτας τῆς Ὀλλανδίας καὶ Ἀγγλίας.

Ἐτερος δὲ χημικὸς, ἐχθρὸς τοῦ κερδοσκόπου Γερμανοῦ, μαθὼν ὅτι ὁ Βράνδος ἀνεκάλυψε τὸ θαυμάσιον τοῦτο σῶμα ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν οὐρῶν, ἀπεφάσισε νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὸ μυστικόν, καὶ ἐπὶ δύο ὀλόκληρα ἔτη ὑποβλήθεις εἰς ἀκαταλόγιστους βασάνους, κατῶρθωσε νὰ ἐξάξῃ φωσφόρον. Ἡ ἀνακάλυψις δὲ αὕτη τοσοῦτον ἐνθουσιασμόν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν, ὥστε δὲν ἔπαυεν ἐγκωμιάζων τὰ θαυμάσια συστατικὰ τοῦ οὐροῦ, καὶ ἐσυνειθίζε μάλιστα νὰ λέγῃ ὅτι, ἂν ἤξευρεν ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἀξίαν τοῦ θαυμασίου τούτου ὕγρου, ἤθελε στενάξει διὰ πάνταν χανομένην ἢ ἐκχευμένην βανίδα.

Ἄλλ' ὁμοῦ ἡ ἐκ τῶν οὐρῶν ἐξαγωγή καὶ παρασκευασία τοῦ φωσφόρου ἀπέβαιεν ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐπιπονωτέρα, μυσταρωτέρα καὶ ὀλεθρία πολλάκις εἰς τὴν υγείαν τῶν ἐργατῶν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἀγonos. Ὅθεν τῷ 1769 δύο Σουηδοὶ χημικοὶ, ὁ Σιέελος καὶ ὁ Γάχν, ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν φωσφόρον ἐντὸς τῶν ὀστέων τῶν ζώων, καὶ ἐκτοτε καὶ ἡ παρασκευασία αὐτοῦ ἐγένετο ἀνέτως καὶ εἰς μεγίστην ποσότητα ἐξήχετο. Ὡς ἐκ τῆς ιδιότητος δὲ, ἣν ἔχει ὁ φωσφόρος νὰ ἀνάπτῃ εἰς τὴν παραμικροτέραν ἐπαφὴν ἢ ὀλίψιν, ἐφηρμόσθη εἰς τὰ πυρεῖα ἢ θειαφοκέρια, ἅτινα τὰ μέγιστα εἰσὶν ἐν χρήσει εἰς ὅλον τὸν κόσμον σήμερον καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Χιλιάδες ἐργατῶν, καὶ μάλιστα γυναῖκες καὶ παιδία, καταγίνονται σήμερον ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰς κατασκευὴν τῶν φαρμακικῶν πυρείων· καὶ ὁμοῦ πόσα ἄτομα γίνονται θύματα τοῦ φωσφόρου, καὶ ὡς ἐκ τῶν προξενουμένων ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐκ τῆς τριβῆς καυμάτων καὶ πληγῶν, καὶ ὡς ἐκ τῆς δηλητηριώδους ἀναθυμιάσεώς του!

Ρ.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΩΝ

(Πρωτότυπον)

ΕΙΝΕ γνωστόν ότι εξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἢ τῶν μαργαριτῶν ἀλιεία γίνεται διὰ δυ-

Εἰδότε λοιπὸν νὰ ἐξεύρη μέσα ὁ ἄνθρωπος, δι' ὧν νὰ ἀπαρτείνῃ τὴν εἰς τοὺς πυθμένας τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν διαμονὴν του, πρὸς ἔ-

Παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους μαθάνομεν ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὸν ἄσκον, ὁ-

νωσιν οἱ ἐργάται πολὺν χρόνον ἐνόσφ ὁ ἐσωτε-

Ο κώδων οὗτος πολλὰς βοήθειας παρέσχε κατὰ διαφόρους περιστάσεις, καὶ πρὸ δωδεκάδος ἐτῶν

Ἄλλ' ἡ νεωτέρα εὐκολία τοῦ διαμένειν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης ἐπὶ ἀτυχερίως πλειό-

Συγγραφεῖς τινες προσέθηκον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐναυπήγησεν εἶδος τι ὑποθαλασσίου πλοίου, ἀλλ' αἱ μαρτυρίαι ἐφ' ὧν στηρίζονται εἰσὶ πολὺ ἀβέβαιαι· φαίνεται δὲ μόνον ὅτι περὶ τὰ τέλη τοῦ

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον περιφήμους δούτας. Ἰδοὺ τί διηγεῖται ὁ Πλούταρχος περὶ αὐτῶν: « Ὁ Ἀντωνῖος διεσκέδαζεν ἐνίοτε ἀλιεῶνα μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, καὶ ἐστενοχωρεῖτο μὴ ἀγκιστρῶν ἀρθῶ-

του πεφορτισμένον ἰχθύων, μὴ παύων συγγρόνας τοῦ νὰ ῥίπτῃ θριαμβευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἠττιθείσης ἡγεμονίδος. Ἡ Κλεοπάτρα παρετήρησε τὸ τέχνασμα, ἀλλὰ προσποιουμένη ὅτι θαυμάζει τὴν εἰς τὴν ἀλιείαν ἐπιτηδειότητα τοῦ Ἀντωνίου, διηγεῖτο αὐτῇ εἰς τοὺς φίλους καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ γίνωσι θεαταὶ εἰς ἄλλην προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν ἀλιείας. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ πονηρὰ ἡγεμονίς, εὐρύστα δούτην ἐπιτηδειότερον καὶ ταχύτερον τῶν ἄλλων, παρέλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν τριτῆρ τῆς τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ ὑπέλθῃ λάθρα καὶ νὰ κολλήσῃ εἰς τὸ ἀγκιστρὸν τοῦ Ἀντωνίου μέγαν ἰχθύν τραχευτόν. Ὁ Ἀντωνῖος, αἰσθανθεὶς τὸ ἀγκιστρὸν του βεβαρημένον, ἔσυρεν αὐτὸ πάραυτα μετὰ τῆς μεγαλητέρας ταχύτητος καὶ ἐπιδηξίτητος, ἐπευρημούτων πάντων τῶν θεατῶν· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ἰδόντος τὴν παράδοξον ταύτην ἄγρην! εὐκόλον δὲ εἶνε νὰ φαντασθῶμεν τοὺς γέλωτας, τοὺς ὁποῖους ἐπροξένησεν εἰς ὅλην τὴν ὀμήγουριν τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο. »

Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ Ἀντωνῖος ἔκτοτε ἐξῆλθε πλεόν εἰς πομπῶδη ἀλιείαν.

Η ΝΗΣΟΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ.

ΠΡΟΤΙΘΕΤΑΙ ὅτι ἡ μεγάλη αὕτη νῆσος τῆς Ἀφρικῆς ἦτο γνωστὴ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, διότι ὁ Μάρκος Παῦλος ποιεῖται μνείαν αὐτῆς κατὰ τὸν II' αἰῶνα. Οἱ Πορτογάλλοι ἐπεσκέφθησαν αὐτὴν τῷ 1506, καὶ τὸ πρῶτον Εὐρωπαϊκὸν ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐπεχειρίσθη νὰ κτίσῃ ἐπ' αὐτῆς κατάστη-

Ἡ Μαδαγασκάρη, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Μοζαμβικῶς πορθμοῦ, ἔχοντος πλάτος ἐβδομήκοντα πέντε μιλίων, εἶνε μετὰ τὴν Βόρνεων (*) καὶ τὴν νέαν

(*) Βόρνεως, μεγίστη νῆσος, ἧς οὐ μόνον τὸ ἐσωτερικὸν ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια εἰσὶν ἄγνωστα εἰσὶ. Καίτοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κινεζικῆς θαλάσσης, περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν συμπλεγμάτων τῶν νήσων Σουμάτρας, Λάοας, Κελεβῶν καὶ Φιλιππίνων νήσων. Ἰτοδικαίεται εἰς πλείστας ἑπικρατείας, ὁ οἰκουμένης ὑπὸ διαφόρων ἡγεμόνων, φερόντων τὸ ὄνομα Σουλτάνων, καὶ εἰς ἄλλας παρβαλίους χώρας οὐχὶ ἐλευθέρως τῆς Εὐρωπαικῆς ἐπιβροῆς, ἰδίως δὲ τῆς τῶν ὀλλανδῶν. Ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πικλοῦ τούτης νήσου πολλοὶ εἰσὶν ἀτρόμητοι θαλασσοπόροι, πειραταὶ καὶ ἀνθρωποφάγοι, ἀλλοὶ δὲ ἔμποροι καὶ γεωργοί, πάντες δὲ γενναῖοι εἰδωλολάτραι, καὶ πολλὰ εἴδη Χριστιανῶν ἐπιβίβουσι, πλείρεις δαισιδαίμωνιων καὶ προλήθων.

S. M.

Γουϊνέαν (*) ἡ μεγαλητέρα νῆσος τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπιφάνειά τῆς εἶνε δεκακισχιλίων περίπου τετραγωνικῶν μιλίων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς, διαφοροτρόπως ὑπολογιζόμενος, ἀναβαίνει ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου κατοίκων μέχρις ἑξ. Ἡ νῆσος περιέχει ἀπέραντα δάση, εὐρυχωροτάτας πεδιάδας, ἀπείρους κοιλάδας καὶ κλειτωρίας, πλείστους ποταμούς καὶ λίμνας, καὶ ἐπιστῆφεται ὑπὸ ἑκτεταμένων ἀλύσεων μεγάλων ὄρεων, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ὑψοῦνται εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας μέτρων, πολλὰ δὲ φθάνουσι καὶ εἰς ἑτι μεγαλητέρον ὕψος.

Ἡ βλάστησις αὐτῆς εἶνε ὑπερβαλλόντως πλουσία καὶ τὸ κλίμα θερμότερον, πλὴν λίαν νοσηδὲς διὰ τοὺς Εὐρωπαίους, τοὺς διαμένοντας καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῶν παραλίων, ὅπου ὑπάρχουσι πολλὰ ἔλη· πρὸς τὰ ἐνδότερα εἶνε ἥττον βλαπτικόν. Τὰ κυριώτερα τῆς νήσου προϊόντα εἰσὶ βάλσαμα ἢ ρητίναι, ζάχαρις, καπνός, μέταξα, ὀρύζιον, Ἰνδικὴ κύανος καὶ ἀρώματα. Τὰ δάση παράγουσιν ἄρθρον ξυλικὴν πρὸς οἰκοδομήν, τὰ δὲ καρποφόρα δένδρα βροῖουσιν ἀπὸ ὄλους τοὺς καρποὺς τῶν τροπικῶν. Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν εἰδῶν τῶν φινίκων, ἀξιοπεριεργος εἶνε πρὸ πάντων ἡ ὠραία φοινικιά, ἡ παρέχουσα διαυγῆς καὶ ψυχρὸν ὕδωρ· ἡ ἀδαντωνία, ὁ τερατώδης οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀφρικανικῶν δένδρων, λέγουσιν ὅτι φέεται εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς νήσου. Ὡς πρὸς τὸ ζωικὸν βασίλειον, ἡ Μαδαγασκάρη διατρέφει ἐπίσης ἰδίᾳ τινα εἶδη ζῶων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀριθμοῦνται ὀκτὼ ἢ δέκα εἰδη μαστοφόρων, ὁ μαῦρος ψιττακὸς καὶ πλείστα κερασφόρα, τοῦ εἶδους τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων, καὶ ἄλλα πολυποικίλα καὶ ὠραία πτηνά. Εἰς τὰ μεγάλα δάση τῆς ἐνδοικτιῶνται βούβαλοι καὶ ἀγριόχοιροι, κύνες καὶ ἀγριόγατοι, ἐκτὸς δὲ τούτων οὐδὲν ἄλλο εἶδος ἐπικινδύνων ζῶων ἀπαντᾷται. Οἱ ὄφεις αὐτῆς εἰσὶν ἀβλαβεῖς, τὰ δὲ ἄλλα ἔρπετὰ σπανιώτατα, μόνον δὲ φαρμακερὰ ζῶα ἀπαντῶνται ἢ σκολόπενδρα καὶ εἶδος τι μαῦρος ἀράχνης, ἧτις ζῆ ὑπὸ τὴν γῆν καὶ τῆς ὁποίας τὸ κέντημα λέγεται θανατηφόρον· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ σπανιώτατα εὐρίσκεται. Ἡ νῆσος ἀρθονεῖ ἐ-

(*) Νέα Γουϊνέα, μεγίστη καὶ ὠραία νῆσος, περικυκλωμένη ὑπὸ ἀναριθμήτων νήσων, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν ἥττον ἀρρωτέρων λαῶν τῆς Ἰνδοκίνας. Καίτοι νοτιοανατολικῶς τῆς Νέας Ὀλλανδίας ἢ Αὐστραλίας, χωρίζομένη ἐπ' αὐτῆς διὰ τοῦ Τορβικῶς πορθμοῦ. Καὶ ἡ μεγάλη αὕτη νῆσος ἐπίσης εἶνε ἄγνωστὴ κατὰ τὸ πλείστον μέρος εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῆς κυβερνεῖται ἐπίσης ὑπὸ ἰθαγενῶν ἡγεμόνων ἢ Σουλτάνων. Οἱ ὀλλανδοὶ ἔχουσι κατακτήματα τινα εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου ταύτης.

S. M.

πίσης εις διαφόρου είδους μεταλλεία, και ιδίως σιδήρου και γαιανθράκων· τὰ δὲ ὀρυκτὰ πλούτη της εἰσὶν ἐπίσης ἄξια λόγου.

Τέσσαρες διαφορετικαὶ φυλαὶ κατοικοῦσι τὴν μεγάλην ταύτην γῆν. Πρὸς νότον διαμένουσιν οἱ Κάρροι, πρὸς δυσμὰς οἱ Νέγροι, ἐνῶ εἰς τὰ βόρεια μέρη δεσπόζει ἡ Ἀραβικὴ φυλὴ, εἰς δὲ τὰ ἀνατολικά και εἰς τὰ ἐνδότερα ἡ τῶν Μαλαίων. Αἱ κυριώτεραι φυλαὶ διαιροῦνται εἰς πολλοὺς λαοὺς, ἐξ ὧν ὁ τῶν Χόβας, ἀνήκων εἰς τὴν Μαλαίαν φυλὴν, εἶνε ὁ πολυαριθμότερος και ὁ μᾶλλον ἐξυγενησμένος τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς νήσου, κατακτῆσας αὐτὴν σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἑκατονταετηρίδος ταύτης.

Τὸ ἕτερον γνωστὸν μέρος τῆς νήσου εἶνε ἡ μεσημβρινοδυτικὴ αὐτῆς ἀκτὴ, ἧς οἱ κάτοικοι λεγόνται οἱ μᾶλλον ἀριλόξενοι και οἱ μᾶλλον κεκηρυγμένοι ἐγγεῖροι τῶν Εὐρωπαϊῶν. Ὅλοι οὗτοι οἱ λαοὶ εἰσὶν, ὡς οἱ πλείους τῶν ἀρχετύπων λαῶν, ὀκνηρότατοι, περιέργοι και λίαν δευσιδαιμόνες.

Οἱ Γάλλοι ἀπὸ τοῦ 1542 ἐπεχειρήθησαν νὰ ἀποκατασταθῶσιν εἰς Μαδαγασκάρην. Καὶ πρῶτον κατέκτησαν ἐπαρχίας τινὰς, ἀνήγειραν τῆς καθεῖσε καταστήματα, ὠκοδόμησαν μικρὰ φρούρια, ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθησαν νὰ τὰ διατηρήσωσιν. Ὅλοι αἱ προσπάθειαι τῶν ἐναυάγησαν ἀπ' ἐνὸς μὲν ὡς ἐκ τῆς ἐπιρρείας τοῦ κλίματος, ἀπ' ἑτέρου δὲ κυρίως ὑπὸ τῶν αὐτῶν αἰτιῶν, αἵτινες ἠνάγκασαν αὐτοὺς ὅπως κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα χάσωσι τὰς Ἰνδίας και τὸν Καναδᾶν. Τὰ ἔχνη αὐτῶν ἀκολοθησαντες κατόπιν και οἱ Ἄγγλοι, πλὴν ἐπίσης ἀνευ ἀποτελέσματος, ἐπειράθησαν νὰ ἀποκαταστήσωσιν ἀποικίας εἰς τὴν Μαδαγασκάρην.

Μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἡ μεγάλη αὕτη νήσος ἦτο διηρημένη μεταξὺ πολλῶν ἀνεξαρτήτων λαῶν. Ἄλλ' εἰς τοὺς νεωτάτους χρόνους ἀνέστη ὀρυκτῆτωρ και πλάστις Ῥαδάμας, ὁ ἡγεμὼν τῶν Χόβας, και καθυπέταξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸ μέγιστον μέρος τῆς ὠραίας ταύτης νήσου, ὑψώσας αὐτὸ εἰς βασιλείον· τὸ δὲ ἐπιλοιπον μέρος τῆς νήσου ἐξουσιάζεται ἀπὸ διάφορα ἔθνη, αἵτινα διεφύλαξαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των.

Εἰς τρόπον ὥστε τὸ βασιλείον τῆς Μαδαγασκάρης εἶνε πολιτικὸν γέννημα τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ νεανίσκος βασιλεὺς Ῥαδάμας, νῦς μὲ παρδόξον δύναναι και καρδία εὐγενεστάτη, ὑπέταξεν εἰς ἑαυτὸν, ὡς εἴρηται, τὸ ὠραιότατον μέρος τῆς νήσου. Οἱ ἡγεμόνες τῶν Βομβετόκ, Σεκλάδων, Ἄνταυάρων, Βετιμσάρων, Βετανιμένων και λοιπῶν παραλλίων και μεσογείων φυλῶν ἐγένιναν τιμαριῶται του. Ἐπεχειρήθη ἔπειτα, ὀδηγούμε-

νος ὑπὸ τοῦ μεγάλου νῦος του, ἔργον μέγα, νὰ ἐκπολιτίση τοὺς λαοὺς του και νὰ ἀνυψώσῃ αὐτοὺς εἰς ἀνώτερον βαθμὸν ἀνθρωπισμοῦ· πρὸς τοῦτο δὲ ἤρχισε πρῶτον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, και ἔπειτα ἀπὸ τοὺς λαοὺς του. Διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν μέλλουσαν γενεάν εἰς τοὺς εὐγενεῖς σκοποὺς του, ἐκτίσσε σχολεῖον διὰ τὴν νεολαίαν και ἀπετάθη πρὸς τοὺς Ἄγγλους τῆς πλησιοχώρου νήσου Μαυριτίου ζητῶν διδασκάλους. Ἀκολούθως μετέβησαν εἰς Μαδαγασκάρην και ἄλλοι ἐκ Λονδίνου και Παρισίων σοφοὶ ἄνδρες, οἵτινες ἐδίδαξαν τοὺς κατοίκους αὐτῆς τέχνας και ἐργόχειρα και εὖρον αὐτοὺς εὐμαθεστάτους παρ' ὅ,τι τοὺς ἐπίστευον. Ἡ μητρόπολις ἐκοσμήθη μὲ ὠραία οἰκοδομήματα, ἐκτίσθησαν ἀγυαὶ και γέφυραι, και ἠνάγκησαν ἐργαστάσια διὰ παντοδαπὰ ἔργα τῆς βιομηχανίας. Μετ' ὀλίγα ἔτη ἐσχηματίσθη στρατὸς, μὲ τὸν ὅποιον ἠθέλησεν ὁ μονάρχης νὰ ὑποτάξῃ ὅλην τὴν νήσον· συνεκροτήθη ἱππικὸν και πυροβολικὸν, ἐξασκούμενα εἰς στρατιωτικὰ γυμνάσματα ὑπὸ Εὐρωπαϊῶν ἀξιωματικῶν και τηροῦντα αὐστηρὰν πειθαρχίαν. Ὁ νέος μονάρχης κατήγγησε τὴν εἰς τὰ περίεξ τῆς Μαδαγασκάρης ἐνεργουμένην σωματεμπορίαν, και ἠθέλε καταργήσῃ πολλὰ ἄλλα κακὰ τοῦ βαρβαρισμοῦ και εἰσάξῃ πολλὰ ἀγαθὰ, ἀνέκα Κλυταιμνήστρα, ἡ γυνὴ του Ῥαναθάλη Μανιόκα, δὲν ἐδηλητηρίαζεν αὐτὸν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔθρονον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὴν 27 Ἰουλίου 1828.

Τὸ βδελυρὸν τοῦτο γύναιον, ἅμα ἀναλαβὸν τὴν βασιλείαν, διέτηξεν ὅπως ἀποκεφαλίσθωσιν ὅλοι οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τοῦ συζύγου της, και παρεδόθη ὅλη εἰς τὸν συνέννοχόν της, νέον τινὰ Ἀφρικανὸν σπανίας ὠραιότητος. Ἡ σκληρὰ και αἰμοθόρος αὕτη γυνὴ προσέθη και εἰς ἔτι μεγαλύτερον τόλμημα. Διέβριξε πᾶσαν μετὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν σχέσιν, και ἠκύρωσε πάραυτα τὴν μετὰ τῶν Ἄγγλων συνομολογηθεῖσαν συνθήκην ὑπὸ τοῦ εὐγενεοῦς Ῥαδάμα· τὸ δὲ κατὰ τοῦ λαοῦ τούτου μῖσός της τοσοῦτον ἐκρυφώθη, ὥστε κατέστρεψε πᾶν Ἀγγλικὴς βιομηχανίας προῖον, μέχρι και αὐτῶν τῶν εἰσαχθέντων παρ' αὐτῶν ζώων. Πάντες οἱ Ἀγγλικὴς καταγωγῆς ἐφρονεῦθησαν ἢ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειάν της· οὔτε αὐτοὶ δὲ οἱ Γάλλοι εὖρον χάριν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Δὲν ἠθέλε νὰ γίνεταὶ ποσῶς λόγος περὶ ἐξευγενισμοῦ, και ὠρίσθη νὰ ἀποπνίξῃ πᾶν σπέρμα αὐτοῦ. Ἐδίωξε τοὺς ἱεραποστόλους, ἀπηγόρευσε αὐστηρῶς τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ και παρενέβαλε μέγα τεῖχος μετὰ τοῦ λαοῦ της και τῶν Εὐρωπαϊῶν. Αὐτοὶ οἱ ὑπήκοοί της, και μάλιστα ὅσοι δὲν ἦσαν ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Χόβας, ἐξ ἧς αὕτη

κατήγετο, μετεχειρίσθησαν ὑπ' αὐτῆς μετὴν μεγαλητέραν σκληρότητα και ἀπανθρωπίαν· διὰ τὰ ἐλάχιστα σφάλματά των ἐπέβαλεν αὐτοῖς τὰς σκληροτέρας τῶν ποινῶν, και καθημερινῶς ἀπειρους ἐξετέλει θανατικὰς καταδίκας.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα χάριν περιεργείας τὴν ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχεν ἐσχάτως παρὰ τῆ αὐλῆ τοῦ γυναικείου τούτου Νέρονος Γαλλίς τις περιηγήτρια, ἡ Κυρία Ἰδα Πρέϊφερ.

«... Περὶ τὴν τετάρτην μετὰ μεσημβρίαν ὀδηγήθημεν εἰς τὸ παλάτιον, ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου τοῦ ὀπίου ὑπάρχει ἀνεστηλωμένος μέγας κεχρυσωμένος ἀετὸς μὲ ἀνοικτὰς πτέρυγας. Συμφώνως τῇ αὐστηρᾷ ἐθιμοταξίᾳ τῆς αὐλῆς, διήλθουμεν τὴν φλιάν τῆς θύρας προτείνοντες τὸν δεξιὸν πόδα, ἐπίσης και τὴν φλιάν δευτέρας τινὸς θύρας, ἀγούσης εἰς μεγάλην αὐλὴν πρὸ τοῦ παλατίου. Ἐκεῖ ἴδομεν τὴν βασίλισσαν καθήμενὴν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐταξάν ὅλην τὴν συνοδίαν μας εἰς τὴν αὐλὴν ἐν γραμμῇ ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ ὑπ' αὐτὸν στρατιῶται τινὲς ἐνησχολοῦντο εἰς γυμνάσια, πολλὰ τῶν ὀπίων ἦσαν γελοῖα, συνιστάμενα εἰς τὸ νὰ ὑψώσωσιν ἀποτόμως τὸν δεξιὸν πόδα, ὡς νὰ ἐδήγησαν ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ φαλαγγίου. Ἡ βασίλισσα ἦτο κεκαλυμμένη, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ὑπὸ πλατυτάτου μεταξωτοῦ ὑφάσματος, και ἀντὶ κοσμήματος τῆς κεφαλῆς ἐφόρει πελώριόν τι χρυσοῦν στέμμα. Καίτοι δὲ ἐκάθητο ὑπὸ σκιᾶν, οὐχ ἦττον ὁμως ἐξηκολούθουν νὰ κρατῶσιν ἐπ' αὐτῆς παμμέγιστον σκιαδίων ἐκ βυσσιννοβαφοῦς μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ὅπερ ἀπέτελει μέρος τῆς βασιλικῆς πομπῆς. Εἶχε τὸ χροῶμα ἀρκετὰ μελαφρὸν, τὴν κρασίαν ἰσχυράν, και μ' ὅλα τὰ ἐβδομήκοντα πέντε ἔτη τῆς ἡλικίας της, ἦτο εἰσέτι, πρὸς μεγίστην δυστυχίαν τῶν ταλαιπώρων Μαδαγασκάλων Ῥομαλέα, και εὐκλήντος. Δεξιόθεν τῆς βασίλισσας ἐκάθητο ὁ υἱός της, ὁ Πρίγκηψ Ῥακότος, ἀριστερόθεν δὲ ὁ θετὸς υἱός της Πρίγκηψ Ῥαμβοασαλάμα· ὀπισθεν της δὲ ἴσταντο ἢ ἐκάθητο τινὲς ἐκ τῶν ἐπιζησάντων ἀνεψιῶν της, ἢ ἄλλοι συγγενεῖς της ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ὡς και πολλοὶ μεγιστάνες. Ὁ δὲ ὀδηγῆσας ἡμᾶς εἰς τὸ παλάτιον ἀξιωματικὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν βασίλισσαν μικρὰν προσλαλίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐχρεωστοῦμεν νὰ πείσωμεν πρηνεῖς τρεῖς φορὰς, και νὰ προφέρωμεν τὰς λέξεις ταύτας: «Ἐσα ρα τσά ρα τ ο μ θ ο κ ο ε, » ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, «Ἐἴμεθα ὑποκλινέστατοι δοῦλοι τῆς Μεγαλειότητός σου.» Εἶτα ἐστράφημεν πρὸς ἀριστεράν, ὅπως κάμωμεν τὰς αὐτὰς τρεῖς ὑποκλίσεις πρὸ τοῦ τάφου τοῦ βασιλέως Ῥαδάμα,

κειμένου πλησίον ἡμῶν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βηματῶν· μετὰ δὲ ταύτας, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν θέσιν πρὸ τοῦ ἐξώστου και ἐπανελάβομεν ἐκ νέου τὰς τρεῖς ἐδαφιαίας ἡμῶν ὑποκλίσεις. Εἰς δὲ τῶν συντρόφων μας, ὑψώσας τότε εἰς τὸν ἀέρα χρυσοῦν νόμισμα πεντήκοντα φράγκων, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ὀδηγοῦ ἡμῶν ἀξιωματικοῦ. Τοιαύτη εἶνε ἡ τυπικὴ συνήθεια τῆς αὐλῆς· και ὁμως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ διδεται πάντοτε πεντηκοντόφραγκον νόμισμα, διότι ἡ βασίλισσα εὐχαριστεῖται και εἰς σκοῦδον Ἰσπανικὸν ἢ εἰς ἀπλοῦν πεντόφραγκον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ ἀγέρωχος βασίλισσα τῆς Μαδαγασκάρης παρέχει ἀκρόασιν εἰς τοὺς ξένους.»

Τὸ παλάτιον εἶνε μέγα ξύλινον οἰκοδόμημα, συγκείμενον ἐκ τῆς αὐλῆς και δύο πατωμάτων μὲ λίαν ὑψηλὸν στέγασμα. Ὁλον τὸ οἰκοδόμημα περικυκλοῦται ὑπὸ ξυλίνων ὑψηλῶν κίονων, ἐπ' ὧν ἐπιστηρίζεται κατ' εὐθείαν ἡ στέγη, ἐξέχουσα πανταχόθεν ὡς σκηνὴ πλειότερον τῶν δεκατριῶν μέτρων· ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς αὐλῆς ὑψοῦται ὁ παμμέγιστος πάντων κίων, ἔχων μῆκος τριάκοντα ἐννέα ποδῶν, ὅστις ὑποστηρίζει τὸ κέντρον τῆς στέγης, ἀποληγούσης εἰς ὀξείαν ἀκμὴν. Ὅλοι δὲ οἱ κίονες οὔτοι, μηδ' αὐτοῦ τοῦ ὑποβαστάζοντος τὸ κέντρον ἐξικρουμένου, εἰσὶ μονοκόμματοι, και ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι τὰ παρέχοντα τὰ χονδρὰ ταῦτα δένδρα δάση πρὸς κατασκευὴν τοιούτων κίωνων ἀπέχουσι πεντήκοντα ἕως ἐξήκοντα Ἀγγλικὰ μίλια ἀπὸ τῆς πόλεως, ὅτι αἱ ὁδοὶ οὐ μόνον ῥυμοτομημέναι δὲν εἶνε ἀλλὰ και σχεδὸν ἄβατοι, και ὅτι τὸ σύνολον αὐτῶν ἐπεχειρήσθη και ἐτέθη εἰς τὸ οἶκειον μέρος ἀνευ βοηθείας ζώου ἡ μηχανῆς ἀλλὰ διὰ τῶν ἀπλουστέρων ἐργαλείων, δικαιοῦται νὰ θεωρήσῃ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ παλατίου τούτου ὡς γιγάντειον ἔργον, ἄξιον νὰ καταταχθῇ μετὰ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου. Διὰ τὴν μεταφορὰν μόνον τοῦ ὑψηλοτέρου κίονος ἐχρηιάσθησαν πεντακισχίλιοι ἐργάται, και δώδεκα ἡμέραι ὅπως στήσωσιν αὐτόν.

Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐργασίαι ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὡς ἀγαρεῖται, χωρὶς νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸν ὁ ἐλάχιστος μισθὸς ἢ τροφή τις. Λέγουσιν ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τοῦ παλατίου κατασκευῆς δεκαπεντακισχίλιοι ἐργάται, ὑποκύψαντες εἰς τὸν κόπον και τὴν κακουχίαν, ἀπώλοντο· πλὴν τοῦτο πολλὰ ὀλίγην ἀνησυχίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν καλὴν βασίλισσαν.

Ἡ Ῥαναθάλη ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ μᾶλλον ἀγέρωχος και ἡ σκληροτέρα τῶν γυναικῶν ὅσαι ἐράνησαν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ δὲ ἱστορία της οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ σύγκραμα τρομερῶν και αἰματηρῶν

σκηνών. Κατά μέσον ὄρον, καθέκαστον ἔτος ἐξ-
ηφανίσθησαν ὑπ' αὐτῆς ἀπὸ 20—50,000 ἄτομα,
εἴτε διὰ τοῦ φόνου καὶ τοῦ δηλητηρίου, εἴτε διὰ
τῶν ἀγγαρειῶν καὶ τῶν πολέμων. α Ἄϊμα καὶ
πάντοτε αἷμα! » τοιοῦτον ἦν τὸ σύνθημα τῆς
ἐστεμμένης ταύτης Μεγαίρας, ἣτις ἐνόμιζεν ὡς
ἀπολεσθεῖσαν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ἡμέραν ἐκείνην,
καθ' ἣν δὲν ὑπέγραψε τοῦλάχιστον ἡμίσειαν ὡ-
δεκάδα θανατικῶν ποινῶν.

Τῷ 1851, ἐποχῆν καθ' ἣν ἡ παρὰ τοῦ βασιλέως
Ῥαδάμα εἰσαγθεῖτα εἰς τὸν στρατὸν πειθαρχία
δὲν ἐλησημονήθη ἐξ ὀλοκλήρου, ἡ βασίλισσα, ὑπο-
τάξασα μέγα μέρος τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς νή-
σου, ἥς οἱ κυριώτεροι κάτοικοι εἰσὶν οἱ Σεκλάβοι,
διέταξε τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου ἐκείνου νὰ πα-
ρουσιασθῶσιν ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἐνώπιόν της, ὅπως
τῇ προσφέρωσιν τὸν φόρον τῆς ὑποταγῆς των. Ὁ-
ταν δὲ οἱ δυστυχεῖς οὗτοι, συμποσούμενοι εἰς 25
περίπου χιλιάδας ἀτόμων, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐ-
τὸ εἰς μίαν πεδιάδα, διετάχθησαν πρῶτον νὰ
παραδώσωσι τὰ ὄπλα των, εἶτα δὲ τοὺς ἐβίασαν
νὰ γονατίσωσιν εἰς σημεῖον ὑποταγῆς· μόλις δὲ
ἐξετελέσθη ἡ νέα αὕτη διαταγὴ τῆς βασίλισσης,
καὶ ἀμέσως οἱ στρατιῶται, ἐπιπεσόντες κατ' αὐ-
τῶν, τοὺς κατέσφαξαν ὅλους, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ
τὰ τέκνα τῶν ταλαιπώρων τούτων θυμάτων ἐπό-
λισαν ὡς ἀνδράποδα. Τοιαύτη τις ἦτο ἡ ἀπονε-
μομένη τύχη εἰς τοὺς νικηθέντας ἐκ τῶν ξένων
παρὰ τῆς καλῆς βασίλισσης τῆς Μαδαγασκάρης.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι τῆς ὑπῆκου δὲν ἦσαν ἀ-
πηλλαγμένοι παρομοίων ποινῶν. Δυστυχία εἰς
ἐκείνους ἐξ αὐτῶν, οἵτινες κατηγγέλλοντο εἰς
αὐτὴν ὡς μάγοι ἢ τυμβωρύχοι, ἢ λατρεύοντες
κρυφίως τὸν Χριστόν! αἱ τρομερώτεραι βάσανοι πε-
ριέμενον αὐτούς. Τῷ 1857 μία τοιαύτη κατηγο-
ρία ἐπεμψεν εἰς πέταυρον Ἄδου ἐξακοσίας ψυ-
χάς. Ἐξ αὐτῶν ἐννενηκόντα ἔξ ἐβρίφθησαν εἰς
τὴν πυρὰν, πεντήκοντα ἀπεκεφαλίσθησαν, ἑβδο-
μήκοντα τέσσαρες κατεκερατίσθησαν διὰ τῆς
λόγχης, τεσσαράκοντα τρεῖς ἐδηλητηριάσθησαν,
ἑκατὸν ἐβρίφθησαν εἰς μέγαν λάκκον, εἰς ὃν ἔχυ-
σαν ἀναλελυμένον μόλυθον, καὶ διακόσιοι τριά-
κοντα ἐπτὰ κατεκρημνίσθησαν ἀπὸ τοῦ ὕψους
μεγάλου τινὸς βράχου, κειμένου εἰς τὸ κέντρον
τῆς μητροπόλεως Ταναρίθης, καὶ ὅστις ἦδη ἐ-
χρησίμευσεν ὡς ἰκρίωμα εἰς πολλὰς χιλιάδας
ἀνθρώπων· ὁ δὲ ἀρχηγός των κατεκόπη μεληδὸν
καὶ βραδέως. Τοιοῦτο ἦτο τὸ διὰ χειρὸς τῆς ἰδίας
βασίλισσης ἐκδοθὲν πρόγραμμα τῆς τιμωρίας τῶν
ἐνόγων ἐκείνων.

Ἐγκαταλείπουσα τὴν Μαδαγασκάρην ἡ περι-
φημος καὶ πολυηρὰ Γαλλίς περιηγήτρια, ἔγρα-

φεν: α Ἐὰν ἡ Μαδαγασκάρη τύχῃ μίαν ἡμέραν
τακτικῆς καὶ ἠθικῆς κυβερνήσεως, ἐὰν ἐπιτραπῇ
καὶ αὐτῆς εἰς τοὺς ἱεραποστόλους νὰ ἐγγαράξω-
σιν εἰς τὸν Μαδαγάτειον λαὸν τὸ ἀληθὲς πνεῦ-
μα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐλπίζω ὅτι θέλει δυνηθῆ
ἐντὸς ὀλίγου νὰ ὑψωθῇ εἰς εὐδαίμον καὶ ἀνθη-
ρὸν βασίλειον.

Αἱ τελευταῖαι εὐχαὶ τῆς Κυρίας Ἰδίας φαί-
νονται ὅτι προσεγγίζουσιν εἰς τὴν πραγματο-
ποίησίν των. Αἱ νεώτεραι εἰδήσεις, ἃς ἔχομεν
ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης νήσου, ἐπιβεβαιοῦσιν
ὅτι πρό τινων μηνῶν ἡ βασίλισσα Ῥαναδάλη ἐ-
φθασε τέλος εἰς τὸ τέμα τῆς ἀποτροπαίου ὑπάρ-
ξεως της, καὶ ὅτι ὁ Πρίγκηψ Ῥακότης, ἐξελθὼν,
ἔχρησε εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῶν πιστῶν του ὑπη-
κόων, νικητῆς μιάς πάλης κατὰ τοῦ θεοῦ ἀδελ-
φοῦ του Ῥαμβουσαλάμα, ἀντιπροσωπεύοντος τὸν
ἀρχαῖον Μαλγασαϊκὸν βαρβαρισμὸν, ἀνηγορεύθη
βασιλεὺς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥακοτόντ-Ῥαδάμα. Ἀ-
πὸ τοῦδε λοιπὸν δύναται ἀνευ ἐμποδίου νὰ ἐξ-
ακολουθήσῃ τὰ σχέδια τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ
ἀοιδίμου πατρός του, καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὠραίαν
του Ἐπικράτειαν εἰς τὰς ζωογόνους πνοὰς τοῦ
Εὐρωπαϊκοῦ ἐξευγενισμοῦ.

Ρ.

ΕΘΙΜΟΤΑΞΙΑ.

ΕΙΝΟΝ τρώντι ἡ ἐθιμοταξία!

Δικαίως δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτῆς ὅτι
εἶνε ὁ πλέον ἀμείλικτος καὶ ἀδυσώπητος τύραν-
νος, ὁ υποβάλλων τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὸ τὸν βα-
ρὺν αὐτοῦ ζυγόν· εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἡ δεισι-
δαιμονία τῶν κοινωνιῶν. Καὶ ἂν μὲν ἡ ἐθιμοτα-
ξία ἐνεργεῖται ὅπως ἐκτελεῖ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς
κοινωνίας, χρησιμεύουσα τρόπον τινὰ ὡς σύνθημα
μεταξὺ εὐπαιδευτῶν καὶ ἀγροίκων, ἀπομακρύνον
τοὺς ἀμύητους καὶ ἀναδεικνύον τὸν εὐγενῆ καὶ
τὸν ὀπαδὸν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ὑπομονῆ·
ἀλλ' ὅταν παρεξηγουμένη ἀποδαίνη ἡ ἀνόητος
ἐκείνη αὐλικὴ ἐθιμοταξία, ἡ βασιζομένη μόνον
ἐπὶ τῆς κενοδοξίας καὶ τῆς οἰήσεως, ὡ! τότε οὐ-
δὲν γελοιοδέστερον καὶ ἀνωφελέστερον αὐτῆς!

Καὶ ὑποφερτὴ μὲν κάπως εἶνε ἡ ἐθιμοταξία,
ὅταν περιστρέφεται εἰς τὴν σοβαρὰν ἀρχὴν αὐ-
τῆς, εἰς τὴν ἀκριβῆ δηλαδὴ τήρησιν ὅλων τῶν
κανόνων τοῦ εὐγενοῦς τρόπου, τῆς εὐπρεπείας
καὶ κοσμιότητος, τῆς πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τιμῆς
καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς· ἀλλ' ὅταν, παρε-
ξηγουμένη ὡς παρεξηγούνται ὅλα τὰ πράγματα

ἐν τῷ κόσμῳ, ἀποδαίνη τετριμμένων καὶ δυσφο-
ρήτων φιλοφρονήσεων σύνολον, μιμητικὴ τις πα-
ράστασις ἢ ἀχαρὶς ψιττακισμὸς, ὡ! τότε καταν-
τᾷ ἀνυπόφορος! Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἡ τοῦ τρόπου εὐ-
γένεια εἶνε ἐξαιρέτως ἡ γλώσσα τῆς καρδίας,
οἷο καὶ πρέπει νὰ ἦνε ἔμφυτος καὶ οὐχὶ ἐπίκτη-
τος, καὶ δύναται τότε νὰ ὀνομασθῇ ἐλλόγως τὸ
θερμόμετρον τῶν κοινωνιῶν καὶ παντὸς πολιτι-
σμοῦ· ὅταν δὲ ἦνε ἐπίκτητος ἢ προσποιητὴ ἢ
βεβιασμένη, μὴ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς καρδίας ἀλλ'
ἐκ τοῦ περισσεύματος αὐτῆς, τότε προτιμότερον
νὰ λείπῃ ὅλως διόλου, καὶ ἃς ἦνε ὁ ἄνθρωπος
ἀγροίκος καὶ γνήσιος υἱὸς τῆς φύσεως μᾶλλον
ἢ τραγέλαφον ἐξάμβλωμα τῆς ἐθιμοτυπίας.

Πολλάκις συνέθη εἰς τὰς Ἀύλας, τὰς ἀποτυ-
φλωθείσας ἐξ ὑπερφανείας, νὰ πιστεύσωσιν ὅτι
αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τοὺς βαθμοὺς αὐτῶν τιμαὶ
ὀφείλονται εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀξίαν· καὶ ἐκ
τούτου προέκυψεν ἡ ἀνόητος καὶ γελοία ἐκείνη
ἐθιμοταξία, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἣτις, παραληφθεῖ-
σα κατὰ μίμησιν ἐξ ἀρχαίων ἐθνῶν, παρεμorfώθη
τερατωδῶς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν προλη-
πτικὴν γῶραν τῶν Ἰσπανῶν. Ἐν παραδείγματι ἐκ
τῆς ἱστορίας ἀρκεῖ, νομίζω, νὰ μᾶς παραστήσῃ
τὸ γελοῖον αὐτῆς:

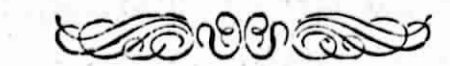
Ῥωμαῖός τις Ἀυτοκράτωρ ἔλεγε περὶ τῆς γυ-
ναϊκῆς του ὅτι, δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ Ἰουλία νὰ ἦνε
ἐνάρτετος ἀλλὰ καὶ νὰ φαίνεται. Οἱ βασιλεῖς
τῆς Ἰσπανίας, ἴδρυσαν ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ταύτης
ἀρχῆς κανόνα ἐθιμοταξίας, ὑπερβολικὸν μέχρι
μωρίας. Πᾶς, ὅστις ἠγγίξε τὸν πόδα τῆς βασι-
λίσσης δι' οἰανδήποτε αἰτίαν, κατεδικάζετο εἰς
θάνατον καὶ ἀπέθνισκεν ἀμέσως. Ἡμέραν τινὰ,
καθ' ἣν ἡ νεαρὰ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας, ἡ σύ-
ζυγος Καρόλου τοῦ Β', ἐξῆλθεν ἐριππος εἰς πε-
ρίπατον μετὰ τῶν ὑπασπιστῶν καὶ αὐλικῶν αὐ-
τῆς, αἴφνης ὀρθοῦται ὁ ἵππος καὶ ἀνατρέπει
αὐτήν, ὁ δὲ ποῦς τῆς ἡγεμονίδος περιπλέκεται
ἐντὸς τοῦ ἀναβολέως, καὶ τὸ μανιώδες ζῶον σύ-
ρει αὐτὴν μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἄπειρον
πλήθος ἐθεώρει τὸ λυπηρὸν τοῦτο θέαμα, ἀλλ'
οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τείνῃ αὐτῇ χεῖρα βοήθειας
ἐνεκα τῆς ἐθιμοταξίας. Ἐμελλε δὲ νὰ ἀπολεσθῇ
ἡ δυστυχῆς, ὅτε δύο νέοι Γάλλοι ἀξιωματικοί,
εὐρεθέντες κατὰ τύχην ἐκεῖ, ἐβρίψοντο δύνευσαν
ὅπως σώσωσιν αὐτήν. Ὁρμῶσι λοιπὸν κατὰ τοῦ
ἵππου, καὶ ἐνῶ ὁ μὲν ἀρπάζει τὸν χαλινόν, ὁ
ἕτερος κατορθοῖ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν πόδα τῆς βα-
σιλίσσης, καὶ οὕτω σώζουσιν αὐτήν, μηδὲν ἄλ-
λο ὑποστᾶσαν ἢ τὸν φόβον καὶ τινὰς μὴλωπας.
Ἄλλ' ἀμέσως ἐπρόφθασαν καὶ ἐγενίαν ἄφαντοι,
διότι ἐμελλόν νὰ συλληφθῶσι, καὶ Κύριος οἶδε

τί ἰδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἡ ἐθιμοταξία. Μόλις δὲ
ἡ βασίλισσα κατώρθωτε νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν ἐπι-
οῦσαν τὸν βασιλέα ὑπὲρ τῶν σωτήρων της, ἐπὶ
συμφωνίᾳ νὰ ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῆς Ἰσπανίας ἐν-
τός βραχυτάτης προθεσμίας.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη γῶρα ἐν Εὐρώπῃ, ἐν ἣ ἡ
σχολαστικὴ ἐθιμοταξία ἐφθασεν εἰς τοσοῦτον βαθ-
μὸν ὅσον ἐν Ἰσπανίᾳ. Ἴδου ἕτερον γεγονός, τὸ
ὁποῖον δυσκόλως ἠθέλωμεν πιστεύσει ἂν δὲν ἦτο
ἱστορικόν: Φίλιππος ὁ Γ' τῆς Ἰσπανίας, ἀσθε-
νῶν ἕκκειτο ἐντὸς ἑδρας πολλὰ πλησίον τῆς ἐ-
στίας, ἐν ἣ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀναρθῆ πῦρ, ἐπὶ
τοῦ ὁποίου εἶχον σωρεύσει πολλὰ ξύλα. Μετ'
ὀλίγον ἡ θερμότης ἐγένετο ἀνυπόφορος, ὥστε ἡ-
ναγκάσθη ὁ βασιλεὺς νὰ διατάξῃ εἰς τοὺς αὐ-
λικούς νὰ ἐκβάλωσι δαυλοὺς τινάς· ἀλλ' ἐπειδὴ
ὁ Δοῦξ τοῦ Οὐτέδου, ὁ μέγας πυραύστης τοῦ βα-
σιλέως, δὲν ἦτο παρὼν, καὶ δὲν ἐπατρέπετο εἰς
ἄλλον νὰ ἐγγίσῃ τὸ πῦρ τῆς βασιλικῆς ἐστίας,
οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ παραβῇ ἐπὶ τοσοῦτον τὴν
ἐθιμοταξίαν. Ἐπίσης οὐδεὶς ἰδύνατο νὰ ἐγγίσῃ
τὴν ἑδραν τοῦ βασιλέως πλην τοῦ μεγάλου θα-
λαμηπόλου, ὅστις καὶ αὐτὸς ἦτο ἀπὸν ἀπηγο-
ρεύετο δὲ εἰς ἅπαντας ἐπὶ ποινῇ θανάτου τὸ νὰ
ἐγγίσωσι τὸ ἱερὸν πρόσωπον τῆς Αὐτοῦ Μεγα-
λειότητος. Εἰς τρόπον ὥστε οἱ καλοὶ αὐλικοὶ
ἀρῆκαν τὸν βασιλέα νὰ ψιθῇ ἡσύχως, ὀδυρόμε-
νοι διὰ τὴν θλιβεράν του τύχην. Ὅταν δὲ ἐφθα-
σεν ὁ μέγας πυραύστης καὶ ὁ θαλαμηπόλος, δὲν
ἦτο πλέον καιρὸς· ὁ βασιλεὺς ἐξέπνεε, καὶ μό-
λις ἐπέζησεν εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην βάσανον
μέχρι τῆς ἐπιούσης.

Ἐκ τῶν ἱστορικῶν λοιπὸν τούτων παραδειγ-
μάτων καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων, ὧν ἡ ἐκθεσις ἡ-
θελε φέρει ἡμᾶς μακρὰν, δύναται ἕκαστος νὰ δι-
καιώσῃ ἡμᾶς, θέλοντας τὴν ἐθιμοταξίαν ὀεινὸν
τύραννον.

**

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΒΕΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ.

— Πλούσιός τις χωρικός, ἐπισκεπτόμενος μίαν τῶν
ἡμερῶν ἔμπορὸν τινὰ τῆς Βέρνης δι' ὑποθέσεις του,
μετὰ τινὰς ὁμιλίας α Κύριε, τῷ εἶπε, δύνασθε νὰ
μὲ κάμητε μίαν χάριν, δι' ἣν θὰ σᾶς εἶμαι εὐ-
γνώμων; »

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητέ μοι! ἀπήντησεν ὁ ἑμι-
πορὸς· εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω;

— 'Επιθυμῶ νὰ μὲ ἐξηγήσητε τὸ φαινόμενον τοῦ τηλεγράφου, πῶς κινεῖται δηλαδὴ καὶ ἐνεργεῖ, κτλ. Τὰ σύρματα διέρχονται ἀπὸ τὸ χωρίον μας, καὶ τὰ θεωρῶ καθημερινῶς· πλὴν στενοχωροῦμαι τὰ μέγιστα, διότι τίποτε δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. »

«Ὁ ἔμπορος ἤρχισε νὰ ἀναπτύσῃ εἰς τὸν φιλοπερίεργον χωρικὸν λεπτομερῶς πῶς ὁ ἤλεκτροσμός παράγει τὸν μαγνητισμὸν, πῶς ὁ μαγνητισμὸς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν μετάλλων, κτλ. κτλ. Καθόσον δὲ ὁ χωρικός ἠχροάζετο μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ὁ αὐτοσχεδὸς καθηγητὴς, νομίζων ὅτι ἠκούετο ὑπὸ τοῦ κεχηνότος μαθητοῦ του μετὰ βαθείας προσοχῆς, δὲν ἐφείδετο ἀναπτύξω καὶ περιγραφῶν ἐπὶ τέλους τὸν ἠρώτησεν: « Ἐννόησες τώρα, φίλτατέ μοι; »

— Μὲ λύπην μου θὰ σὰς ὁμολογήσω, ἀπήντησεν ὁ χωρικός ἐρυθριῶν, ὅτι τίποτε περισσότερον δὲν καταλαμβάνω τώρα ἀπ' ὅσον καὶ πρὶν.

— Βλέπω, ἐπανέλαβεν ὁ ἔμπορος, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ γίνω καταληπτός. Θέλω λοιπὸν μεταχειρισθῆ μιαν παρομοίωσιν, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐλπίζω νὰ ἐννοήσῃς καλλήτερον πάσης φυσικῆς ἐξηγήσεως. Ἐπίθετες, ἐξηκολούθησεν, ἐν μέγα ζῶον, ἐν ἐρπετὸν, ἂν θέλῃς, ἢ ὄφιν ἔχοντα μῆκος διακοσίων ὀργυιῶν· ὁ ὄφιν οὗτος θὰ ἔχῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν Βέρνην, τὴν δὲ οὐρὰν του εἰς τὸ Στρασβούργον. Ἄν κανεὶς βαδίσῃ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἐρπετοῦ τούτου, ἢ βίβῃ ἐπ' αὐτῆς βάρως τι διὰ νὰ τὴν συντρίβῃ, φυσικῶς τῷ λόγῳ ὁ ὄφιν θὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα διὰ νὰ ἐκπέμψῃ κραυγὴν πόνου. Τοιοῦτό τι λοιπὸν εἶνε καὶ ὁ τηλεγράφος. »

«Ὁ χωρικός, μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἀπῆλθε κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιρωνῶν: « Τί δὲν ἐφευρίσκουν τὴν σήμερον! »

ΕΝΔΟΞΟΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ — Ἐπιπαρότερον πάθος τοῦ τῆς φιλαργυρίας ἢ γλισχρότητος δὲν ὑπάρχει· διὸ καὶ δικαίως μισεῖται, εἰς οὐρανὸν ποτε τάζειν ἀπαντῶμενον. Καθὼς δὲ ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἱστορίαν ἐνδοξοὶ κακοῦργοι, οὕτως ἀναφέρονται καὶ ἐνδοξοὶ φιλάργυροι, ἐξ ὧν παραθέτομεν τινὰς ἐνταῦθα:

«Ὁ περίφημος Λόρδος Μαλθουροῦχος, ἐπίσης ἀπληστός δόξης ὡς καὶ πλούτου, μετήρχετο πᾶν μέσον χαμερπὲς καὶ καθυπεβάλλετο εἰς τὰς ἀτιμωτέρας συνθήκας διὰ νὰ χροτάσῃ τὸ αἰσχρὸν τοῦ πάθους του. Ἡμέραν τινὰ, παρουσιασθεὶς ἐνώπιόν του ἄνθρωπός τις, τὸν παρεκάλεε νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ διὰ μιαν ἐπικερδῆ δημόσιον θέσιν. « Ἄν ἐπιτύχω, προσέθεσεν οὗτος, ἐκτὸς τῆς ἰσοβίου εὐγνωμοσύνης μου πρὸς τὴν ἐξοχότητά σας,

θέτω καὶ ὑπὸ τὴν διάθεσίν της χιλίας γυνέας. Ἐστὲ δὲ βέβαιος ὅτι δὲν θέλω ἀναφέρει οὔτε λέξιν περὶ τούτου εἰς οὐδένα. — Δός μοι δύο χιλιάδας γυνέας, ἀπήντησεν ὁ ἀπλοῦτος λόρδος, καὶ διαλάλησέ το, ἂν θέλῃς, εἰς ὅλον τὸν κόσμον. »

«Ὁ Καρδινάλιος Μαζαρίνος, πληρορορηθεὶς ὅτι ἔγραψαν κατ' αὐτοῦ ὑβριστικώτατον λίθελλον, ἐπροσποιήθη τὸν παρωργισμένον καὶ ἤρχισε νὰ ἀγοράζῃ τὰ ἀντίτυπα διὰ νὰ τὰ καύσῃ. Πλὴν συνάξας αὐτὰ, τὰ ἐπώλησεν ἀκολούθως κρυφίως καὶ ὠφελήθη ὑπὲρ τὰς δέκα χιλιάδας σκούδων.

Προσθευταὶ πόλεώς τινος ἦλθον νὰ ἀναγγεῖλωσιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Βεσπεσιανόν, φρόνιμον μὲν ἡγεμόνα πλὴν εἰς ἄκρον φιλοχρήματον, ὅτι ἡ πόλις αὐτῶν κοινῇ γνώμῃ ἐπεψήφισατο δαπάνην ἐνὸς ἑκατομμυρίου σιστερσίων πρὸς ἀνεγερσιν κολοσσαίου ἀνδριάντος, παριστῶντος αὐτὸν ἔφιππον. «Ὁ Βεσπεσιανός, τείνας τότε ἀνοικτὴν τὴν παλάμην, « Ἰδοὺ ἡ βία εἰς ἐτοίμη, εἶπε· θέσατε ἄνευ ἀναβολῆς τὸν ἀνδριάντα! »

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. — Μεταξὺ τῶν πολλῶν περὶ γυναικῶν γραφέντων ἀποφθεγμάτων κατατάσσομεν καὶ τὰ ἐξῆς:

— Τὸ κάλλος εἶνε τὸ πρῶτον δῶρον, τὸ ὁποῖον ἡ φύσις δίδει εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον ταῖς ἀφαιρεῖ.

— Ἡ ὡραία γυνὴ ἀρέσκει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ δὲ ἐνάρετος εἰς τὴν καρδίαν. Ἡ μία εἶνε στολισμός, ἢ ἄλλη δὲ θησαυρός.

— Ἡ ὡραιότης εἶνε ἄνθος, τοῦ ὁποῖου ἀρετὴ εἶνε ἡ εὐωδία. Γυνὴ χωρὶς ἀρετὴν καὶ αἰὼν εἶνε ἄνθος χωρὶς εὐωδία.

— Αἱ ἐρωτότροποι γυναῖκες ὁμοιάζουσι καρπούς τινας, κατὰ τὴν ὄψιν μόνον ὡραίους.

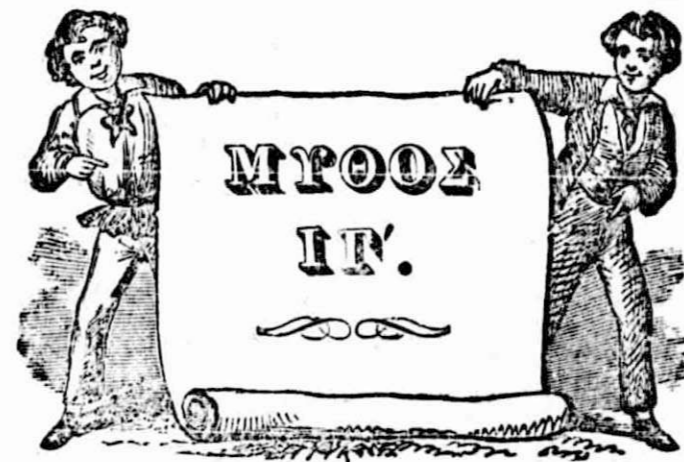
— Ἐὰν ἡ καλλονὴ ἦτο τὸ μόνον τῶν γυναικῶν πλεονέκτημα, οἱ αἰδύσμορροι θὰ ἐκρεμῶντο χωρὶς ἄλλο.

— Συνήθως ἀγαπᾷ τις τὰς ὡραίας ἐκ κλίσεως, τὰς δυσειδεῖς ἐκ συμφέροντος, καὶ τὰς ἐναρέτους μετὰ λόγου.

— Δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε γλυκύ καὶ τρυφερὸν μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος λατρεύει χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ διατί.

— Γυναϊκὲς τινες εἰσὶ βόδα, ἄλλαι δὲ ἀκανθαὶ· γυναϊκὲς τινες εἰσὶ τὸ μείδιμα τοῦ Πλάστου, ἄλλαι δὲ οἱ μορρασμοὶ αὐτοῦ.

— Ἡ καλλονὴ ἄνευ χάριτος εἶνε ἀγκιστρὸν χωρὶς δόλωμα.

ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ.

Τίς δὲν ἔξυρει πῶς οἱ Λύκοι τρώγουσι μὲ λαυμαργίαν; Ἐνας Λύκος, διηγούνται, εὐρεθεὶς εἰς εὐοχίαν κι' αὐτὸς μὲ τὸν ἑρᾶνόν του, τόσον ἐπαρθεὶσθὴ πῶς κινδύνευσε νὰ σκάσῃ· ἔνα κόκκαλον τοῦ σ' αὐτῆ ἴσῃ μὲσα ἔς τὸν λαιμὸν του. Ἐνας Γερανὸς συνέθη κατὰ τύχην νὰ περῶσῃ ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ ὁ Λύκος νὰ φωνάξῃ δὲν ἔμπορῶς, πλὴν τοῦ νεύει κι' εὐθὺς τρέγει καὶ τὸ κόκκαλον τοῦ βγάλλει. Ἐπειδὴ δὲ τὸν μισθὸν τοῦ ὁ χειροῦργος ἐζητοῦσε, « — Τί; μισθόν! καλέ μου, παίξεις; εὐτυχία σου μεγάλη! πῶς; σοῦ χάρισα, ἀγνώμων, διὰ τῶσα τὸ κεφάλι! « Σῦρε, κι' ἄλλοτε ποτὲ σου εἰς τὰ νύγνια μου μὴν πέσης! « νὰ γλυτώσῃς, σοῦ τὸ τάξω, ἀπ' ἐμὲ δὲν θὰ ἔμωρσῃς! », »

Χωρικός, φορτωμένος φρύγανα, ἔκραζεν εἰς τὰς δόδους ὅθεν διήρχετο: « Φυλαχθῆτε! φυλαχθῆτε! » Καλλωπιτῆς δὲ τις, διαβαίνων παρ' αὐτῷ, προσεκολλήθη εἰς τὰ φρύγανα καὶ τὸ ἱμάτιόν του κατεξέσχισθη. Ἀπαιτῶν τὴν ἀπότισιν τῆς ζημίας, ἐνάγει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δικαστὴν, ἀλλ' ὁ χωρικός ἀνοίγει τὸ στόμα χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ ἐκφωνήσῃ. « — Εἶσαι βωδός, φίλε μου; τὸν ἐρωτᾷ ὁ δικαστὴς. — Ὅχι, ὄχι, Κύριε δικαστά! ὑπολαμβάνει ὁ ἐνάγων, διότι ὅτε τὸν ἀπήντησα ἐφώναζε μὲ ὄλα του τὰ πλερόνια: Φυλαχθῆτε! φυλαχθῆτε! — Ἄ! ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχῃ οὕτως, ὑπέλαθεν ὁ δικαστὴς, ἄδικος εἶνε ἡ ἀγωγὴ σου· ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῆς. » Καὶ ἀπέπεμψε τοὺς διαδίκους.

Ἄραψ ποιητὴς, ἰδὼν ποτε ὑδρευομένην πλησίον κρήνης νέαν δεκαεξαετῆ, εἰς ἄκρον ὡραίαν καὶ θελκτικὴν, τοσοῦτον κατεγοητεύθη ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς, ὥστε πλησιάζας πρὸς αὐτὴν ἤρχισε νὰ τὴν ἀτενίζῃ ἀσκαρδαμυκτί. Ἡ ἀθῶα νέα εἰνευσεν ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς χαμαί, καὶ ἀφθονον ἐπεχύθη εἰς τὰς ὡραίας παρειάς της τὸ ἐρύθριμα τῆς αἰδοῦς. Τότε ὁ νέος Ἄραψ, ἀποταναθεὶς πρὸς αὐτὴν, τῇ εἶπε: « Τὰ βλέμματά μου, ὡραία κόρη, ἐνέσπειρον βόδα εἰς τὰς παρειάς σου· καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον ὁ σπείρων πρέπει νὰ θερίζῃ, θὰ μὲ δικαίως βέβαια ἂν τολμήσω νὰ πράξω καὶ ἐγὼ τοῦτο. »

Εἰσερχομένου τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' εἰς τὴν πόλιν τῆς Νάντης, παρετηρήθη ὅτι ἐκτὸς τῶν στρατιωτικῶν οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τοῦ πλήθους ἐξήτωκράυασεν ὑπὲρ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ὁ συνοδεύων αὐτὸν πρέσβυς τῆς Νεαπόλεως ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του πρὸς τὸν Αὐλάρχην, ὅστις ἀπεκρίθη: « Ὅταν ὁ ἡγεμὼν ἦνε κωφός, ὁ λαὸς γίνεταί βωδός. »

Ἐροκήρυξ τις φλόρος, ἄνθρωπος ἀγράμματος, ἐπεφορτίσθη νὰ ἀπαγγεῖλῃ ἐπιτάφιον λόγον τὴν ἡμέραν τοῦ μνημοσύνου τοῦ βασιλέως Γεωργίου Β'. Ἀναβὰς τὴν ὀριθεῖσαν ἡμέραν εἰς τὸν ἄμβωνα, ἤρχισε νὰ ἀπαγγεῖλῃ πλήρης δακρύων καὶ συγκινήσεως οὕτως: « ὦ! τί καλὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ζωὴ! ἐνόσω ζῆ τις εἶνε εὐτυχής, εἶνε βασιλεύς· ἀλλ' ἄμα φθάσῃ ὁ ἐπάρματος θάνατος καὶ κλεισθῶν τὰ ὄμματά του, πίπτει ἀναυδος, ἀνάσθητος... πούφ! καθὼς πίπτει ὁ πῖλός μου οὗτος, καὶ γίνεταί ἄφαντος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς! » Καὶ ταῦτα λέγων, βίπτει τὸν πῖλόν του ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος καὶ κατέρχεται εὐχαριστημένος, ὡς ἐκτελέσας τὸ ρητορικώτερον τῶν σχημάτων.

Γασκόνος τις ἐζήτει ἀπὸ φίλον του δάνειον δέκα φράγκων· ὁ φίλος τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶχεν εἰμὴ μόνον ἐπτὰ. — « Φέρε τὰ ἐπτὰ φράγκα, ὑπέλαθεν ὁ πρῶτος, καὶ μού μένεις χρεώστης τριῶν. »

Ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν ἐνοριτῶν τοῦ Βωτροῦ ἔδεδε τὴν σύζυγόν του· προσκληθεὶς δὲ οὗτος ὅπως θέσῃ πέρασ εἰς τὴν πάλην ταύτην, ἀφοῦ θεώρησε τοὺς μαχομένους, ἀπῆλθε λέγων: « Καὶ οὗς ὁ Θεὸς συνέζευξεν ἄνθρωπος μὴ χωρίζετω. »

Ἡρώτων τὸν Κρεβιλλῶνα, διατί παρεδέγη εἰς τὰ δράματά του τοσοῦτον τὸ τρομερὸν. — Δὲν εἶλον πλέον νὰ ἐκλέξω, ἀπήντησεν οὗτος· ὁ Κορνήλιος ἐλαβε τὸν οὐρανὸν, ὁ Ρακίνας τὴν γῆν, εἰς ἐμὲ λοιπὸν δὲν ἔμενον ἄλλο εἰμὴ ὁ Ἄδης. »

Φριδερίκος ὁ Γ', βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, ἐστέρησε Ἐπίσκοπόν τινα πολλῶν εισοδημάτων του. Ὅτε δὲ ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος ἐπορεύθη εἰς Ποτσδάμην διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν βασιλέα, « Ἀδύνατον, Πανιερώτατε, τῷ εἶπεν οὗτος, νὰ μὲ ἀγαπάτε ἀφοῦ τόσον σᾶς ἐζημίωσα. — Ὡ! βεβαιωθήτε, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ἀνεκτικὸς κληρικὸς, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ σέβας, τὸ ὅποιον ὀρεῖλω πρὸς τὸν ἡγεμόνα μου. — Ἀφοῦ λοιπὸν οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ εἴσθε φίλος μου παρ' ἐλπίδα, ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεὺς, τόσον πείθουμαι εἰς τοὺς λόγους σας, ὥστε ἐλπίζω ὅτι, ἂν μετὰ τὸν θάνατόν μου ὁ Ἅγιος Πέτρος μὲ ἀπέκλειε τοῦ Παραδείσου, ἢ Σεβασμιότης σας θὰ μὲ ἐβοηθεῖτε νὰ εἰσέλθω, κρύπτουσά με ὑπὸ τὸν μανθῶνά σας. — Ὡ! ὡς πρὸς τοῦτο, Μεγαλειότατε, δὲν σᾶς δίδω καμμίαν ὑπόσχεσιν, ἀπήντησεν ὁ Ἐπίσκοπος, διότι τὸν μανθῶνα αὐτὸν τόσον τὸν ἐφαλιδίσατε, ὥστε μόλις δύναται νὰ καλύψῃ ἐμὲ τὸν ἴδιον, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ἀποκρύψῃ καὶ λαθρεμπόρευμα. »

Νορμανδὸς τις ἱεροκήρυξ, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει μίαν ἡμέραν περὶ παραδείσου, ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ποίαν ἐντύπωσιν ἐπὶ ξένησεν ὁ λόγος του εἰς τὸ ποιμνιὸν του, ἠρώτησε χωρικὸν τινα ἂν ἐπέθυμει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν παράδεισον. — « Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς, διότι θὰ μὲ κοστήσῃ τοῦτο τὴν ζωὴν μου. »

Πέτρος ὁ Μέγας, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας, καθ' ἦν ἐποχὴν ἐπισκέπτετο τοὺς Παρισίους, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος πῶς εὗρισκε τὴν πρωτεύουσαν ταύτην, « Ἄν εἶχον παρομοίαν, ἀπήντησε, θὰ τὴν κατέκαιον ἀμέσως, ἀπὸ φόβου μήπως ἀπορρόφησῃ τὸ ἦμισυ τοῦ βασιλείου μου. »

Ἐπίσκοπος τις τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας ἐτόλμησέ ποτε νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὴν βασιλισσαν τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ὅτι, εἰς ὑπόθεσιν τινα τοῦ Κράτους αὕτη ἐνήργησε μᾶλλον πολιτικῶς ἢ χριστιανικῶς. — « Βλέπω καλῶς, Σεβασμιώτατε, ἐπανέλαθεν ἡ ἡγεμονίς, ὅτι ἀνεγνώσατε ὅλα τὰ βιβλία τῆς Γραφῆς, ἐκτὸς τοῦ τῶν βασιλέων. »

Πρὸς στρατιωτικόν, ὅστις ἦν φίλος τοῦ Βάκχου, ἔλεγε παίζων μετ' αὐτοῦ ὄσαρτέ εἰς φίλος του· « Παράδοξον! ὅσακις θὰ βάλῃς κάτω κόζι πρέπει νὰ ἦνε σπαθί! — Αἴ! τὸν εἶπεν ἐκεῖνος, μειδιῶν ὑπὸ τὸν μύστακά του· καὶ δὲν ἤξεύρεις, φίλε, ὅτι τὸ σπαθί ἀνήκει εἰς ἡμᾶς τοὺς στρατιωτικούς; — Δὲν τὸ ἀροῦμαι, ἀπεκρίθη αὐτός· ἤξεύρω ὁμῶς ὅτι σὺ μᾶλλον ἀγαπᾷς τὴν κοῦπαν. »

Ἱεροκήρυξ τις Φλόρος, κηρύττων ἀπ' ἄμβωνος ἐν πλήρει ἐκκλησίᾳ, ἐλησμονήσεν τοσοῦτον τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του, ὥστε ἄπαξ διακοπεῖς ἐστάθη ἀδύνατος νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἀναγκασθεὶς μετὰ ματαίαν ἀπόπειραν νὰ καταβῇ τοῦ ἄμβωνος, ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τοῦ ἀκροατηρίου του διὰ τῶν φράσεων τούτων: « Σᾶς συλλυπούμαι, Κύριε, διότι σᾶς βεβαιῶ ὅτι γίνεστε ἓνα ἐκ τῶν ὠραιότερων λόγων. »

Κυρία τις ἐκ τῶν σημαντικῶν, παρατηρήσασα μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας ὠραίαν εἰκόνα ἐξαιτίου πολυτελείας καὶ τέχνης, ἐξέφρασε διὰ τῶν ζωηροτέρων ἐκφράσεων τὸν θαυμασμόν της. Ὁ πρέσβυς, ὅστις διακρίνετο ἐπὶ ἀβροφροσύνη, ἔστειλεν ἀμέσως τὴν εἰκόνα εἰς τὸν οἶκόν της, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τὴν φυλάξῃ ὡς ἐνθύμιον φιλίας. Ἡ Κυρία ἔδειξε τὴν εἰκόνα εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς τῷ ἐφαίνετο τὸ δῶρον. « Θαυμάζω, Κυρία μου, ἀπήντησεν οὗτος, τὴν ὠραιότητα τῆς εἰκόνας· πᾶν δὲ ὅ,τι δύναμαι νὰ εἶπω ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης εἶνε ὅ,τι, ἢ αὐτὸς ὁ Κύριος πρέσβυς εἶνε εἰς ἄκρον εὐθύτης, ἢ εἶνε ἄλλος ἐγώ. »

ΤΩ: ΦΙΛΩ: Κ. Ι. Μ. ΡΑΠΤΑΡΧΗ,
Ἐπὶ τῷ νέφ ἔτει.

Ἰδὸν λοιπὸν, ὦ φίλτατε, ἐν ἔτος μας ἀκόμη παρῆλθεν ἀνεπιστρεπτί· ἀλλὰ, μὴ μελαγχόλει! θελουν παρέλθαι βέβαια καιροὶ καὶ χρόνοι ὅλοι, πρὶν λευκανθῆ, Ῥαπτάρχα μου, ἡ μαύρη μας ἡ κόμη.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ.

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ἈΣΜΑΤΙΟΝ.

(Barcarolle.)

Ὁ γιάλος τὸ γάλα μοιάζει
πρὶν ὁ ἥλιος ν' ἀνατείλῃ,
μὴ ψυχὴ διὰ σὲ στενάξει
ὅπου λαμν' εἰς τὸ κουπί.
Ξύπνα, ξύπνα, μὴ κοιμᾶσαι!
τ' ἀκρογιάλι δὲν θυμᾶσαι;
ὁ πιστὸς σου κοιπηλάτης
περιμένει νὰ σ' ἰδῇ.
Ἐ γιάσα, γιάσα! ἔγεια λέσσα!
Ἐ γιάσα, γιάσα, ἔς τὸ κουπί!
Ἐγία μόλα, ἔγεια λέσσα
γιάσα, γιάσα ἔς τὸ κουπί! (δὶς)
Ἐγία μόλα! γιάσα, γιάσα ἔς τὸ κουπί!
ἔγεια λέσσα! γιάσα, γιάσα ἔς τὸ κουπί!
Ὅταν λείπῃς λείπ' ἡ ἡμέρα,
λείπ' ἡ ὄρσοσ ἔς τὸν αἰθέρα,
λείπ' εἰς τ' ἀνθ' ἡ εὐωδία,
λείπουν ὅλα εἰς ἐμέ.
Ἐλα, ἔλα πού σὲ κράζω!
αἱ στιγμαὶ πού σὲ κυττάζω,
θυμηθῆτα τῶν ἀγγέλων,
εἶν' αἱ μόναι μου στιγμαὶ!
Ἐ γιάσα, γιάσα! κτλ.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΜΟΥ.

Ἐν εἰς τὸν παράδεισον
νὰ ἔμβω εὐτυχούσα
καὶ σὲ δὲν ἀπκνοῦσα,
ἀνάγκη τῆς ψυχῆς,
τὸν Ἄγγελον τὸν ἄγιον,
ὅστις θὰ μὲ ὠδήγει,
θὰ ἔλεγα νὰ φύγῃ,
θὰ ἤμην δυστυχής!
Ὅπισω θὰ ἐπέστρεφα
μὲ τοὺς ἐξωρισμένους,
ἀπὸ τοὺς ἐρχομένους
πολλοὺς νὰ ἐρωτῶ
καὶ, φῶς μου, θὰ κατέστηνα
ὀργνωθεὶς τοὺς αἰθέρας,
εἰς ὅλους τοὺς ἀστέρας
νὰ σὲ ἀναζητῶ.

ΑἶΝΙΓΜΑ.

40.

Σκούρους ἔγω περισσοὺς
μὲ πτερὰ καὶ μὲ κροισσοὺς,
κατὰ τάξιν καὶ σειρὰν
τεταγμένους αὐστηράν·
καὶ τινὰς αὐτῶν ἂν θάλω
γίνομαι ἐξ ἄλλου ἄλλο.

Νὰ ὁ τρίτος! τὸν φορῶ,
καὶ θὰ ἔτρεγες, θαρῶν,
ἂν σ' ἔλεγα πατέρα,
πάππον, μᾶμμην ἢ μητέρα,
μὲ στοργὴν νὰ μ' ἀσπασθῆς·
ἤρκει μόνον νὰ πεισθῆς.

Τὸν δωδέκατον αὐτὸν
νὰ φορέσω περιττόν·
ἄλλως ἔπρεπεν εὐθὺς
νὰ ἐκλείψῃς, νὰ χαθῆς!

Νὰ, ὁ ἑκαυδέκατός μου
μὴ σ' ἐγγίξῃ δάκτυλός μου!
σὲ κατέστηνα οἰκτρὸν,
θὰ ἐζήτεισ ἱατρὸν.

Μὲ τὸν εἰκοστὸν μου πρῶτον
εἴμ' ἐχθρὸς τῶν καθεστώτων·
μὲ ζητοῦν οἱ ἀστυνόμοι,
καὶ μὲ τιμωροῦν οἱ νόμοι.

Πρόληψίν τινα ἢ πάθος
κατ' ἐμοῦ ἂν κατὰ βάθος
συμμερίζεσαι καὶ σὺ,
τοῦ δεκάτου μου ἐνάτου
νὰ γνωρίζῃς προφυλάττου
τὸ βαρὺ καὶ τὸ ὄζυ.

Νὰ τὸν βγάλω;... Βεβαιώσου
τὰ ἐντὸς τοῦ δώματός σου
θὰ σεισθῶν αἰσθαντικά·
θὰ σταθῶν οἱ διαβάται
νὰ φωνάζουν « Δὲν γελᾶτε; »
Νὰ τὸν βγάλω! παίζεις; Ἀ!...

Ι. Ι. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

ΛΥΣΙΣ

ΤΩΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 5—9
ΑἶΝΙΓΜΑΤΩΝ.

Τίγρις.
Τριαντά-φυλλον.
Ἄλλα καὶ ἄλλα.
Ὡρα.—Ὡρα.
Ἄπιστος-πιστὸς-ἰστὸς.

Ο ΕΝΑΕΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Πρωτότυπον).

ΙΒ'.

Ζωδιακὸν φῶς, καὶ σχηματισμὸς τοῦ
σύμπαντος.

« Καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ ἐπὶ πτερύγων
« γῆς. » ΙΩΒ. ΑΖ'. 8.

ΜΕ τὴν νεφελώδη φωσφόρον ὕλην συν-
δέεται καὶ τὸ φαινόμενον τοῦ Ζωδιακοῦ λε-
γομένου φωτός, τοῦ ἀποδεικνύοντος ὅτι καὶ ὁ
ἡμέτερος Ἥλιος περικαλύπτεται ὑπὸ τινος νεφε-
λόττος, καὶ δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ ἀναχθῇ
εἰς τοὺς νεφελοειδεῖς ἀστέρας. Τὸ λευκόχρουν
τοῦτο φῶς γνωστὸν ὅτι φαίνεται εἰς τοὺς καλοὺς

καιρούς άμέσως μετά τήν δύσιν τοῦ Ἡλίου περι-
τόν Ἀπρίλιον ἢ Μαΐον, καί άμέσως πρό τῆς ά-
νατολῆς αὐτοῦ εἰς τὰς άντιθέτους ὥρας τοῦ ἔτους.
Τὸ φῶς τοῦτο εἶνε εἰς άκρον άσθενές, άόριστον
καί άμυδρόν, τούλάχιστον εἰς τὰ ἡμέτερα κλί-
ματα, άλλ' έντός τῶν τροπικῶν φαίνεται λαμ-
πρότερον· δέν δύναται δέ νά συγκριθῆ με μετέ-
ωρον ἢ με τὸ βόρειον σέλας, έπειδή παρουσιάζεται
καθαρῶς ὡς ὠραία καί κωνοειδῆς άτμοσφαῖρα,
περικυκλούσα τόν Ἥλιον καί έκτεινομένη πέραν
τῆς τροχιάς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἀφροδίτης, ά-
σθενῶς δέ έραπτομένη τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.
Τὸ Ζωδιακόν τοῦτο φῶς άκτινοβολεῖ ἰδίως καί ά-
ποτελεῖ νεφελώδη δακτύλιον, πεπιεσμένον καί
κυκλοφοροῦντα έλευθέρως εἰς τὸ μεταξὺ τῶν
τροχιῶν τῆς Ἀφροδίτης καί τοῦ Ἑρμοῦ διάστη-
μα. Πολλοί δέ τῶν άστρονόμων εἰκάζουσιν ὅτι ἡ
φωτεινῆ αὐτῆ άτμοσφαῖρα, τῆς αὐτῆς φύσεως
άλλ' άσυγκρίτως άσθενεστάτη οὔτα τῆς άφθόνως
περικυκλούσης τοὺς λοιποὺς άπλανεῖς άστέρας,
περιέχει τὰ μόρια, έκ τῶν ὁποίων αἱ οὔραι πολ-
λῶν έκατομμυρίων κομητῶν άπεγυμνώθησαν κατά
τὰς διαδοχικὰς αὐτῶν διαβάσεις πλησίθεν τοῦ
Ἡλίου, καί τὰ ὁποῖα με τόν καιρόν άπορρόφα ὁ
Ἥλιος.

Ἐπὸ οἰανδήποτε έποψιν καί άν θεωρηθῶσιν οἱ
νεφελοειδεῖς άστέρες, παρέχουσιν άνεξάντλητον
στάδιον θεωριῶν καί εἰκασιῶν, έπειδή άδύνατον
εἶνε πλέον νά άμφιβάλλη τις ὅτι τὸ πλεῖστον
αὐτῶν μέρος σύγκειται ἐξ άστέρων, οὓς περιβάλ-
λει έν τῷ μεταξὺ μαρμαρόεσσα αἶγλη,
κατά τὰς έκφράσεις τῶν άρχαίων ποιητῶν. Ἡ
φαντασία άδυνατεῖ νά ἔνορα τήν άτελεύτητον
σειράν συστημάτων συσσωρευομένων πρός σχη-
ματισμόν άλλων συστημάτων, καί στερεωμάτων
σχηματιζόντων άλλα στερεώματα ἐπ' άπειρον καί
καθ' άπάσας τὰς διευθύνσεις. Ἄλλ' άφ' έτέρου άν
ἦνε άληθές, (ὅπερ φαίνεται πιθανώτατον,) ὅτι
ἕλη φωτεινῆ καί φωσφόρος ὑπάρχει διακεχυμένη
εἰς τήν άπειρίαν τοῦ διαστήματος ὡς νέφη ἢ ὁ-
μίχλαι, άλλοτε λαμβάνουσα παραδόξους μορφάς
ὡς άληθῆ νέφη διωκόμενα ὑπὸ τῶν άνέμων, άλλ-
λοτε δέ συγκεντρουμένη περί τινος άστέρας ὡς
αἱ άτμοσφαῖραι τῶν κομητῶν, πρέπει φυσικά νά
προβῶμεν εἰς τήν έρώτησιν, ποία εἶνε ἡ φύσις
καί ὁ προσρισμός τῆς νεφελώδους ταύτης ὕλης·
άπορρόφαται ἄρα γε ὑπὸ τῶν πλησίον αὐτῆς ά-
στέρων καί παρέχει εἰς αὐτοὺς συμπυκνουμένη
παραπλήρωμα φωτός καί θερμότητος, ἢ συμμα-
ζεῦεται διά προσδευτικῆς συγκεντρώσεως, ἤρε-
ωστουμένης εἰς τήν βαρύτητα, πρός σχηματισμόν
νέων άστρικῶν συστημάτων ἢ μεμονωμένων ά-

στέρων; Ἄλλ' εύκολώτερον εἶνε νά θέσῃ τις τοῖ-
αῦτα ζητήματα, παρά νά δώσῃ εἰς αὐτά πιθα-
νήν λύσιν.

Ὁ περιώνυμος μαθηματικός Λαπλὰς προέβη
εἰς τὸ νά ἐξηγήσῃ τήν άρχήν καί τόν διαδοχι-
κόν σχηματισμόν τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συ-
στήματος, καί κατ' αναλογίαν τοῦ σύμπαντος,
διά τῆς ἐξῆς τολμηρᾶς μέν άλλ' εύφρεστάτης
καί πιθανωτάτης ὑποθέσεως:

« Ἐκ τοῦ φαινομένου τῆς κοινῆς τῶν πλανη-
α τῶν καί τῶν δορυφόρων αὐτῶν κινήσεως ἀπό
α δυσμῶν πρός άνατολάς καί τοῦ συνόλου έν γέ-
α νει τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος, ὅ-
α ποτίθεται ὅτι τὸ ἡλιακόν ἡμῶν σύστημα ἐσχη-
α μάτιζε κατ' άρχὰς νεφελοειδῆ άτμοσφαῖραν,
α περιστρεφομένην περί τόν έαυτῆς άξονα ἀπό
α δυσμῶν πρός άνατολάς· ὅτι εἰς τὸ κέντρον
α αὐτῆς ἐσχηματίσθη κατά πρῶτον ὁ Ἥλιος διά
α τῆς συμπυκνώσεως τῆς νεφελώδους ὕλης· ὅτι
α ἀκολούθως, ψυχραίνομένου τοῦ Ἡλίου καί αὐ-
α ξανούσης τῆς ταχύτητος τῆς περιστροφικῆς αὐ-
α τοῦ κινήσεως, άπεχωρίζοντο διαδοχικῶς περί
α τόν πιεζόμενον Ἰσημερινόν αὐτοῦ νεφελώδεις
α δακτύλιοι, κινούμενοι κατὰ τήν αὐτῆν διεύ-
α θυνσιν τῆς περιστροφικῆς αὐτοῦ κινήσεως άλ-
α λὰ βραδύτερον αὐτοῦ· ὅτι οἱ δακτύλιοι οὔτοι
α ἀκολούθως συνεκεντροῦντο εἰς έν ἢ πολλά ση-
α μεῖα, καί ἐσχημάτιζον σφαιρικὰς πλανητικὰς
α άτμοσφαῖρας περί τόν ἡλιακόν Ἰσημερινόν,
α κινουμένας περί τόν έαυτῶν άξονα κατὰ τήν
α αὐτῆν διεύθυνσιν, διά τήν άνωτέραν ταχύτη-
α τα τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῶν πρός τὸ έσωτερικόν
α καί τήν άνάγκην κοινῆς τινος ἰδίας κινήσεως
α καί περιστροφῆς εἰς τόν νεφελώδη μέγαν πλα-
α νήτην· ὅτι κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἐσχηματί-
α σθησαν οἱ δορυφόροι περί τοὺς ἰδίους αὐτῶν
α πλανήτας, ὡς καί οἱ περί τόν μέγαν πλανή-
α νήτην τοῦ Κρόνου ὑπάρχοντες τριπλοῖ φωτεινοῖ
α δακτύλιοι. Οἱ δέ κομηται ὅτι εἶνε καθαροὶ νε-
α φελοειδεῖς άσχημάτιστοι, πλανώμενοι ἀπό ἡ-
α λιακοῦ συστήματος εἰς ἡλιακόν σύστημα, καί
α προσελκυόμενοι ὑπὸ τῶν ἡλίων, ὅτων ἡ ἔλξις
α ἤθελε περισσότερον επενεργῆσαι ἐπ' αὐτῶν.
α Κατά τόν αὐτόν δέ τρόπον ὅτι ἐσχηματίσθησαν
α οἱ δυαδικοὶ ἢ διπλοῖ άστέρες, οἱ πολλαπλοῖ,
α καί αἱ κηλίδες ἢ οἱ σωροὶ τῶν άστέρων διά
α τῆς διαδοχικῆς συμπυκνώσεως τῆς νεφελώδους
α ὕλης. »

Ρ.

(Ἀκολουθεῖ.)